

# repertoár malé scény

ROČNÍK 5 | 1967 | ČÍSLO 7



# rms



# VYSTAVUJE



Pavel  
Jasanský



# POTKAL KOHN RABÍN OVIČE

*Knížky o Židech!*

*Napsali a četli je u nás v posledních letech nejen Židé. Jsou smutné. Neměly a ani nemohly mít pohodu Poláčkových*

*pánů Načeradců, kteří se za druhé světové války dostali z ofsajdů hřišť do ofsajdu koncentračních táborů. A tak kolem židovského humoru přešlapujeme; jen si ho v uzavřeném kruhu vypravujeme.*

*Zdá se však, že je na čase zbavit stínu veřejného tabu i tento mnohostranný,*

*mnohovýznamný smích, tuto nesmiřitelnou zbraň bezbranných,*

*aby Sigi Roubiček příště nemusel mít špatné svědomí, až na vyzvání začne vyprávovat:*

*„Potkal Kohn Rabinoviče...“*

**JAN MARTINEC**

## OSVĚTÁŘ

Takový šadchen, takový správný dohazovač je jako osvětář. Aby dával dohromady dva lidi, kteří si nerozumějí, filatelistu aby dostal na povídání o socialistickém realismu a člověka, který jaktěživ nebyl nemocný, aby utáhl na přednášku o zdravotnické osvětě. A přitom aby vykazoval vzestup, ačkoliv šadchen nerad něco vykazuje, aby se nevědělo, kolik vydělal a aby mu ostatní šadchen nezáviděli. Ale jinak to má zrovna tak těžké jako osvětář.

A na tomhleto si také jednou náš

starý šadchen, který jinak uměl dávat dohromady to, co se k sobě vůbec nehodí, na tom si jednou div nevylámal všechny zuby. A to bylo tehdy, když měl nádhernou partii pro mladýho Tewelese, že lepší si už představit nedovedete. Jenže ten kluk vám nebyl ženich. To bylo tele k pohledání jako ten Vašek z Prodané nevěsty, co ho ten pan Smetana a Sabina tak pěkně vymalovali.

Ale náš šadchen aby se vzdal. To by už nebyl on. Začal toho kluka zpracovávat, aby ho mohl poslat na námluvy s ne-



věstou, která sice byla bohatá a pěkná, ale jinak jí nic nevonělo, každý byl u ní nevzdělanec.

„Tak podívej se, Frojke,“ řekl starý šadchen, protože ten Vašek z našeho povídání se nejmenoval Václav, ale Efraim, takže mu nebudeme říkat Vašku, nýbrž Frojke, doufám, že proti tomu nic nemají, a i kdyby měli, přece nemůžeme říct, že se ten pitomec jmenoval Bořivojek, když ve skutečnosti byl od narození Frojke.

„Tak podívej se, Frojke,“ řekl náš starý šadchen, když mladého Tewelese vypravoval na námluvy, „až budeš u té nevěsty, nabyš blbnul jako obyčejně. Musíš s ní mluvit o rodině, to platí i na tu nejfajnější nevěstu. Aby se neobávala, že by se s tebou nemohla dát vidět před přítelkyněmi, tak hned po rodině začneš o filosofii, no víš přece, co je to filosofie, tak pamatuj si. O rodině a pak o filosofii a abys to hezky spojoval, aby z toho vznikla taková ta umělecká jednota.“

Tak nádherně připravoval šadchen toho pitomce a co nemyslíte že vám ten Froj-

ke udělal? Přišel k nevěstě a když s ní zůstal o samotě, tak místo aby producoval svůj charakter a inteligenci, začal se s ní bavit takhle.

„Slečno,“ začal ten mladý Teweles, „máte bratra?“ A moc se těšil z toho, že mu napadalo něco o rodině.

„Nemám,“ vysmívala se mu nevěsta, ale Frojke byl tak hloupý, že si myslel, že se na něj ta husa usmívá. Toseví, že mu to hned dodalo odvahy, a proto jeho druhá otázka zněla, zda slečna miluje Hegela. Nafoukaná nevěsta byla z takové řeči otrávená a tak mu bez jakéhokoliv úsměvu odsekla, že pana Hegela ráda nemá.

A to si oddechl Frojke, že už to má v suchu, že tyhle námluvy už brzy bude mít odbyté a aby tu rodinu s tou filosofii nějak spojil, umělecky a logicky, jak mu doporučoval šadchen, prohlásil:

„A slečno, prosím pěkně, kdybyste měla bratra, měl by rád pana Hegela?“

Z partie nebylo nic, jen samé rozčilování, ale dobré to přece jen k něčemu bylo. K pochopení, že šadchen musí někdy být jako osvětář.

## NEMRAVNÝ ABELES

Ono se řekne, že Abeles byl nemravný. Ačkoliv to vlastně vůbec není pravda, protože on byl spíše nebich, chudák, kterému se život nevydařil, i když mu kšefty šly dobře. Ale copak je to všechno, co potřebuje Žid ke štěstí?

Hlavní životní chybou toho řečeného Abelese bylo, že za mlada nalítl na kecání, se kterým na něj dorážel jeden moc nepoctivý šadchen. Neříkám, že to byl úplně nepoctivý dohazovač, protože Abeles potřeboval nevěstu, která by měla moc veliké věno, a kde ji pro Abelese tak rychle sehnat? Šadchen mu tedy dohodil ošklivou. Ona vám ta Lea byla tak hubená, že to ani snad nemohla být pravda. Ale kdyby byla jen ošklivá...ale tohle se tehda ještě nedalo vědět. Ačkoliv zase, dobrý šadchen by měl vědět, že tyhlety hubené a ošklivé holky se lety nestávají ani plnějšími ani hezčími, spíše naopak, jak utěšoval pana Abelese šadchen,

když se mu do ženění s hubenou Leou moc nechťělo. A dále měl šadchen vědět a poctivě říci i Abelesovi, že tyhlety hubené a ošklivé se někdy — nebo vlastně dost často — stávají velkými mrchami, protože se chtějí za tu svou ošklivost odškodnit. Tohle tedy měl šadchen předvídat, za co bere koneckonců peníze, no ne? Ale copak najdete dnes ještě nějaké poctivé šadcheny — jen samý póvl, obyčejný dohazovač to je.

Měl Abeles holt zkažený život.

Trápil se, trápil a jednou šel i k tomu profesorovi ve cvokhausu, aby se s ním poradil, jak to má udělat večer, kdy se mu Lea zdála být obzvláště ošklivá. On ten profesor byl veliký machr a měl takovou metodu pro své pacienty, že člověk si může všechno namluvit a vymluvit sám. Abelese to naučil a chudák pak chodil dvakrát týdně po jídelně, když se vedle v ložnici ta hubená Lea už těšila,















že něco bude. Chudák Abeles chodil po jídelně a pořád si opakoval:

„Není vůbec tak ošklivá, není vůbec tak ošklivá, není...“

Moc to nepomohlo, přestože to byla slavná metoda slavného profesora ze cvokhausu.

I žil si Abeles a měl doma hotové peklo. Přesto chtěl zůstat slušným židovským manželem a nikdo o něm nemohl říct ani to nejmenší. A jak se stal vlastně nemravným Abelesem? Nač tenhle ten spěch? Snad se dočkají? Stejně to neposlouchají z útrpnosti s Abelesem, ale jen proto, že jde o tyhle ty neslušné věci.

Tak jednou tedy přišel Abeles domů, a věřte nebo ne, nachytil Munelese, jak si to laškuje s tou hubenou Abelesovou mrchou.

„Muneles,“ řekne Abeles vyčítavě, „Muneles, tak se mi odvděčují? Když

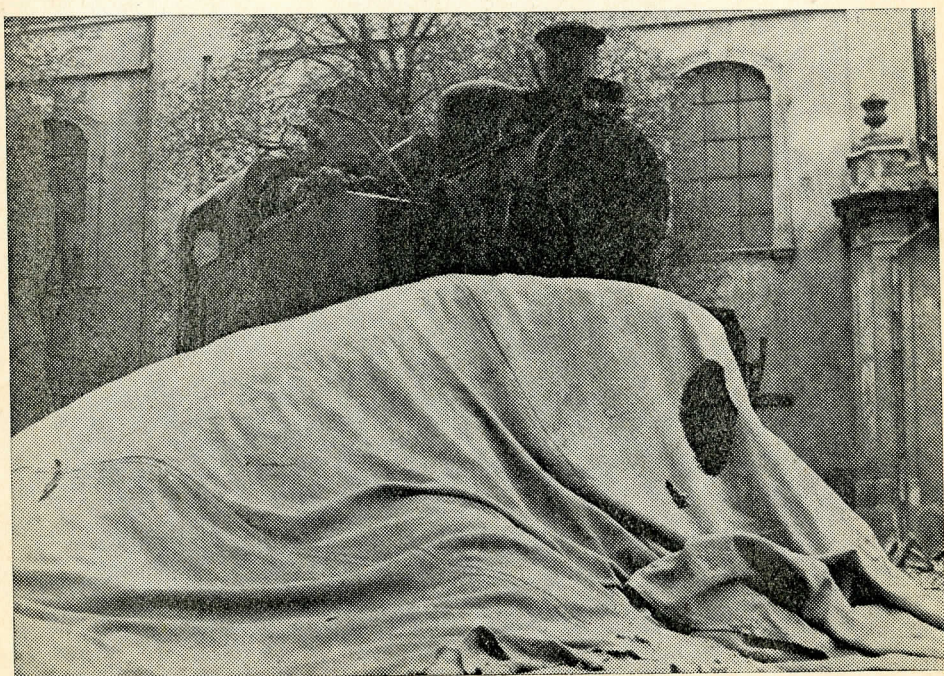
přišli s nahou zadnicí do města, kdo jich přijal do kšeftu, kdo? Já, Abeles. Když se potom chtěli udělat pro sebe, kdo jim půjčil, kdo? Abeles! Když pak natůrlich a selbstverständlich samozřejmě udělali bankrot, kdo se za nich zaručil? Abeles! A když pak začali znovu a když... a hergot přestanou laškovat, když s nima mluvím!“

Takhle promlouval dobrotivý Abeles ještě než byl nemravným Abelesem. Ve dveřích ještě dodal:

„Stejně se jim dívím, Muneles, že s tou mrchou laškují. Já musím... ale oni?“

A byl z toho všeho tak nešťastný, že se rozhodl stát se sofort teď nemravným a taky to udělal v jedné vinárně, co jsou slečny čekající na takové nebichy, jakým byl Abeles. Ale víte, ono být nemravným není jen tak. Být nemravným, to dneska potřebuje odborné vzdělání a to pan Abe-

PAVEL JASANSKÝ





les neměl, i když měl doma hubenou mrchu Leu. A tak se stalo, že se Abeles objevil za týden u doktora Polaka, který je na tyhleto pohlavní nemoce. A k tomu ještě s pořádným triplem.

„To není možné, pane doktore,“ protestoval celý bez sebe hrůzou, když si představil, co tomu řeknou v kile. A že se to neutají, mu bylo také jasné. Co tomu řeknou, až se dovědí, že on, Abeles, poctivý obchodník, dostal pohlavní nemoc. Snaže se zachránit svou čest, pokusil se Abeles namluvit tomu doktorovi, že to není možné, že je to absolut vyloučené a že když to skutečně má, tak že to musel dostat na klosetě, jinak je to vyloučené, pane doktore, prosím jich...”

„Inu, vyloučené to není,“ mínil doktor, „jistě, že se člověk může nakazit pohlavně i tam, jenže je to moc nepohodlné.“

A tak se stalo, že Abeles nebyl nemocen jen po těle, ale i na duši, a všichni, kteří se to dověděli, mu od toho dne neřekli jinak, než nemravný Abeles. Prosím jich,

jaký pak nemrava, když do té vinárny šel jen jednou jedinkrát, a to ještě proto, že měl oprávněný žal. Ale lidi nikomu nic neodpustí. A tak mu už zůstalo, že je nemravným Abelesem, všichni se mu smáli a nejvíc Muneles, co nepřestal s hubenou Leou láskovat, i když jej s ní nachytl manžel Abeles.

Rozhodl se tedy Abeles, že všemu udělá rázný konec. Že se dá s Leou rozvést a aby měl aspoň nějakou radost, tak první, kterému to vmetl do tváře, byl právě onen Muneles, co se mu tak špatně odvěčil.

Ale Muneles se mu jenom smál. To Abelese rozlítilo, že křičel jako pomínutý:

„Rozvést se dám, Muneles, slyšej, rozvést od lože i od stolu.“

Ale Muneles se smál ještě víc.

„Od lože to chápu, ale od stolu... To už ani jist nemohou?“

Vidějí, jak je důležité, aby se Žid včas poradil s dobrým šadchen, který svému řemeslu opravdu rozumí?

## DOBROTIVOST

Ani to dobré židovské srdce se nemá přehánět. Protože když je jeden kór moc dobrotivý, může naštvat i tak moudrého a vlídného muže, jakým byl náš rabín Rabinovič. Podařilo se to málokomu, ale vdovec Kacheles to přece dokázal.

On vám jednou přišel tenhleten dobrotivý vdovec k rabínu Rabinovičovi, aby mu poradil v jedné moc důležité věci svědomí.

„Rebe,“ řekl, „mám kohoutka a slepičku a ty se mají rádi jako jsme se měli my s nebožkou Rebekou, ale já přece musím žít a také musím oslavit šábés. A na šábés musí člověk dobře jíst, takže mi nic jiného nezbude, než sníst kohoutka nebo slepičku. Kterého z nich mám zabít, abych zůstal dobrotivým vdovcem Kachelesem?“

„Tak zabij tedy slepici,“ chtěl se ho

zbavit rabín Rabinovič, který měl na práci důležitější věci.

„Slepici, tu malou slepičku? To nejde, a když by mi jí i nebylo líto, co by tomu řekl kohoutek, kterého taky miluji. Ne, ne, rebe, to by nebylo dobrotivé.“

„Jak myslíš,“ vzdychl rabín Rabinovič, „tak když to tomu kohoutkovi nechceš udeřat, tak zabij právě toho kohoutka.“

„Šma Isroel,“ ajvajoval dobrotivý vdovec Kacheles, „co by tomu řekla moje roztomilá slepička, kdybych jí zabil kohoutka? Ta by chuděra naříkala...“

„Ať naříká...!“ vytekly nervy rabína Rabinoviče.

S dobrotivostí se nemá nikdy přehánět, ani v otázce ženské rovnoprávnosti.

*(Z knížky, kterou vydá nakladatelství Svoboda)*





PAVEL JASANSKÝ



---

# Vítězslav Nezval

## MEDARDOVY DEŠTĚ

Nebesa pláčou drobné kapky deště  
Odcházíš? Kam?  
Ach zůstaň chvíli neodcházej ještě  
Nebesa pláčou drobné kapky deště  
Já zůstávám

Nebesa pláčou drobné kapky vonné  
z lip do hlohů  
Ach přestaň ve svém nářku aristone  
Nebesa pláčou drobné kapky vonné  
Já nemohu

Nebesa pláčou do šátečku země  
Medardův pláč  
Ne neodcházej vrať se vrať se ke mně  
Nebesa pláčou do šátečku země  
Ty také plač!

## VTEŘINA

Miláčku ty máš v ústech zralou třešni  
Jak chutná ti?  
Takové odpoledne jako dnešní  
se nevrátí



Miláčku ty máš v ústech plno jahod  
a v očích vřes  
A já jenž žiji celý život z náhod  
jsem šťasten dnes

## ROMANTICKÁ NOC

Tvé vlasy při úplňku měsíce  
Tvé vlasy barvy kavkazského vína  
Tvé oči jsou dvě ruské tesknice  
při nichž se na celý svět zapomíná

Město už spí Spí bílé vesnice  
Ty spíš a zpíváš Teskná meluzína  
si zpívá s tebou cestou z vinice  
a plavá noc ti hoří v hloubi klína

Jak rád bych prodloužil tu noc noc splavů  
v níž vidím světélkovati tvou hlavu  
tu zářijovou noc noc plavých řek

tu noc v níž zpívala jsi za měsíce  
až lidé otvírali okenice —  
Jak rád bych prodloužil ten polibek!







# evergreeny a jejich slavní zpěváci



## A GHOST OF A CHANCE

Ohlédneme-li se nějakých těch dvacet, třicet let zpátky, shledáme s překvapením, jak světová sláva zpěváka Bing Crosbyho zasáhla naši zemi jen nepatrným cípečkem. Nejde jenom o to, že jsme si u nás nikdy nemohli koupit desky s Crosbyho podáním slavné písně „Bílé vánoce“, kterážto nahrávka dosáhla světového rekordu — prodalo se jí asi 20 miliónů kopií. Jde vůbec o to, že u nás prošla celkem bez povšimnutí léta, kdy Crosby byl zcela nepochybně nejúspěšnějším světovým zpěvákem. Bylo to v době, kdy Frank Sinatra byl neznámým začínajícím mladíčkem a po Elvis Presleyovi ještě nebylo ani stopy.

Crosbyho slavná éra začala ještě před érou televize; jeho slávu po světě roznášely nejen gramofonové desky, ale především hudební filmy. Jenže právě ty jsme u nás většinou neviděli. Před druhou světovou válkou byly u nás populárnější filmy s dvojicí Fred Astaire — Ginger Rogers. Během války k nám holly-

woodské filmy nepřicházely vůbec — a právě v roce 1942 zazněla ve filmu „Holiday Inn“ poprvé proslulá vánoční melodie Irvinga Berlina, pobrukována stejně proslulými hlasivkami páně Crosbyho. Po druhé světové válce jsme měli příležitost zhlédnout právě jen „Faráře od svatého Dominika“, ale žádný ze slavného seriálu filmů, v nichž Crosbyho partnerem byl komik Bob Hope, a jež se většinou jmenovaly „Cesta ...“ (např. „Cesta na Bali“ atd.). Slyšeli jsme u nás mnoho Crosbyho napodobovatelů, ale jeho samotného skoro nikdy.

Dnes je Bing Crosby už přes šedesát. Nemá zapotřebí, aby se přizpůsoboval současné módě v hudbě. Nepochybně hraje na svém kalifornském sídle golf a se zadostiučiněním sleduje, jak krátké jsou dnes kariéry špičkových zpěváků, zatím co on si svůj primát udržoval téměř dvě desetiletí.

Harry Lillis „Bing“ Crosby (narozen v roce 1904 v Tacoma ve státě Washing-



# BING CROSBY



ton) byl nejuspěšnější z celé generace „croonerů“. Sloveso „to croon“ znamená v angličtině „pobrukovat“. Označoval se tak nový způsob zpěvu, který s sebou přinesla mikrofonová technika. Zpěvák již nemusel rozezvučet resonancí svůj hlas tak, aby přehlušil doprovodný orchestr a naplnil koncertní sál. Otázku decibelů přenechal mikrofonu a zesilovacímu zařízení. Mohl se soustředit spíše na pří-

jemnou barvu, jakou hluboký mužský hlas může mít v tiché dynamice. Namísto operní (nebo operetní) kantilény nastoupilo skutečně jakési důvěrné, intimní pobrukování. To, že Crosby vynikl mezi jinými „croonery“, mělo však své důvody. Crosby byl osobitý. Měl nadprůměrný smysl pro jazz a byl nadto i samozřejmě, civilním hercem. Hollywood rozpoznal včas jeho osobní magnetismus a



kouzlo jeho hlasové barvy a patričně jich využil na filmovém plátně.

Smysl pro jazz nebyl v třicátých letech ještě takovou samozřejmostí. Nezapomínejme, že „swingová horečka“ zachvátila USA teprve po roce 1933 a že předtím byl jazz i v USA jen velmi menšinovou hudbou. To, že bělošský zpěvák Bing Crosby nazpíval v roce 1932 na gramofonové desky „St. Louis Blues“ s černošským orchestrem Duke Ellingtona, byla svým způsobem mimořádná událost. Crosby však nebyl žádným jazzovým nováčkem. Již v roce 1926 zpíval v pěvecké skupině „Rhythm Boys“ s orchestrem tehdejšího „krále jazzu“ Paula Whitemana. Dnes se většinou Whitemanova úloha v historii jazzu podceňuje, protože Whiteman se pokoušel vytvořit jakousi hybridní hudbu s jazzovými prvky pro symfonické koncertní pódium (v tomto směru přinejmenším inspiroval Gershwina k napsání Rapsodie v modrém), ale přitom za pulťáky Whitemanova orchestru seděl ne jeden hudebník, jehož jméno je dnes všeobecně uznáváno — třeba Bix Beiderbecke. A tak Crosby měl již zde možnost navázat kontakt s mladými hudebníky, kteří pro jazz hořeli. Ostatně i Bingův bratr Bob Crosby se zapсал do jazzové historie jako vedoucí jednoho z mála velkých orchestrů, kterým se podařilo úspěšně navázat na neworléánskou tradici. I když se postupně písňový repertoár Binga Crosbyho stále více obracel k „balladám“, jeho rytmické cítění dodávalo i pomalejším písňům osobitý styl.

Píseň, kterou jsme si vybrali jako ukázkou z Crosbyho repertoáru, je typická „ballad“ z počátku třicátých let. Youngova melodie má nenápadný začátek a hezky vyklenutou konturu v následujících taktech; ovšem mechanickým opakováním prvního osmitaktu podle schématu *aaba* ztrácí píseň trochu gradací a celkový vrchol. Pro svůj hezký harmonický podklad žije píseň dodnes hlavně jako podklad pro improvizace jazzových instrumentalistů. Text, jehož je Bing Crosby spoluautorem, je spíše slabinou písničky, je však svým způsobem příznačný. Vyznává

se v něm obdiv k jakési nedostupné dívce, u níž uchazeč — jak si sám přiznává — nemá ani stín naděje neboli šance („ghost“ v této frázi lze přeložit právě jen jako „stín“ a píseň nemá žádné duchařské asociace). Uvědomíme-li si, že Bing Crosby zpíval tento i podobné texty naprosto civilním, nevzrušeným hlasem, cítíme určitý rozpor. Tento rozpor však nebyl náhodný. Crosby i ve svých filmech vystupoval jako skromný a uhlazený suverén, který nicméně zůstával vždy pánem situace, tedy jakýsi duševní superman (nikoli tělesný — o úspěšné boxování zde nikdy neběželo). Také ve zpěvu se v Crosbyho písničkách nikdy opravdu nepromítala nějaká rozpolcenost, žhavá vášně nebo rytmická extáze (spíše už občas přátelské chlapské zašklebení). Nic se v těchto písničkách nezveličovalo a nedramatizovalo, spíše naopak: svět „croonerů“ byl trochu stejně neskutečný jako celý technokolorový svět hollywoodských hudebních filmů, v nichž nikdy o nic opravdového nešlo a které představovaly jen krátkodobý únik pro diváky do bezstarostného světa iluzí. I když nám byl skromný, nic nepředstírající projev Bing Crosbyho v mnohém nesmírně sympatický, nelze se divit tomu, že jako reakce na něj musel časem přijít takový Presley a jeho následovníci, kteří pro změnu nechávali své ještě daleko méně rafinované texty pulzovat horečnou vnitřní intenzitou.

Jakýsi vtipálek kdysi pro Crosbyho razil přezdívku „Old groaner“; sloveso „to groan“, jež vysloveno zní téměř stejně jako „to croon“, znamená však zvuky, jež vydává někdo, kdo je v posledním tažení. To, že se tato přezdívka ujala, svědčí o důvěrné oblibě, kterou si Bing Crosby během let v hudebním světě dobyl. Ať se nikdo nemýlí — Bing nebyl jen produktem dobové módy. Byl to zpěvák velkého kalibru, jehož osobnost si nelze odmyslit z jakéhokoliv přehledu vývoje moderní populární hudby a hudebních filmů.

MIROSLAV HEŘMANSKÝ



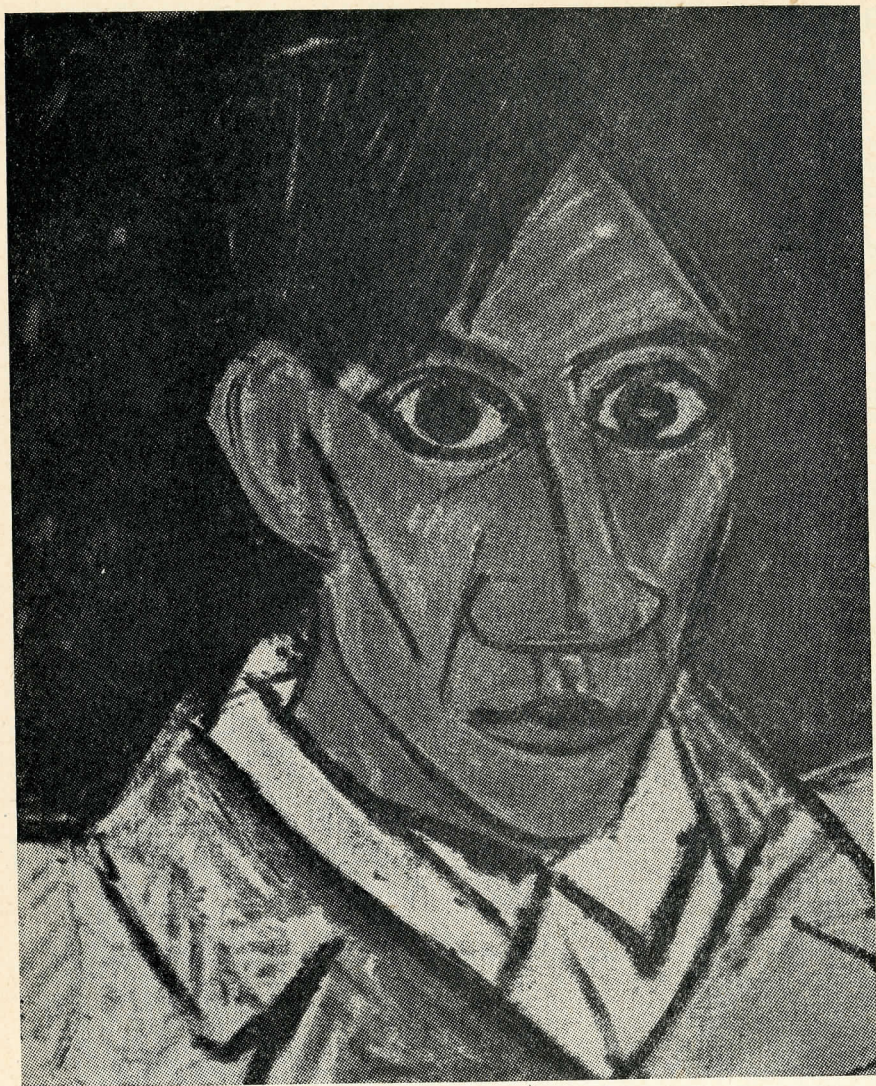
# A GHOST OF A CHANCE

Hudba: Victor Young / Text: Bing Crosby a Ned Washington

C G7aug Emi7<sup>b</sup>5 A7<sup>b</sup>9 Fmi6  
 I need your love so bad-ly, I love you, oh, so mad-ly, but  
 C<sub>4</sub> Ami D7 G7 aug C Gdim G7 C  
 I don't stand a ghost of a chance with you! - I thought at last I'd  
 G7aug Emi7<sup>b</sup>5 A7<sup>b</sup>9 Fmi6 C<sub>4</sub> Ami7 D7 G7aus  
 found you, but other loves sur-round you, and I don't stand a ghost of a chance with  
 C G7 G7aus C  
 you! - If you'd surrender just for a tender kiss of two,  
 Ami Ami6 H7 E9  
 you might dis- cover, that I'm the lover meant for you, and  
 G7ous C Gaus Emi7<sup>b</sup>5 A7<sup>b</sup>9  
 I'd be true, but what's the good of schem-ing, I know I must be  
 Fmi6 C<sub>4</sub> Ami D7 G7aus C  
 dreaming, for I don't stand a ghost of a chance with you! -

© Copyright 1932, Lawrence Music Publishers, Inc. New York





Pi-710

---



# PABLO PICASSO TOUHA CHYCENÁ ZA OCAS

(Le désir attrapé par la queue)

**PŘEKLAD:**  
**JAROSLAV GILLAR**  
**A JIŘÍ KRBEC**  
**(GALLIMARD 1964)**

**OSOBY:**

**TLUSTONOH**  
**CIBULE**  
**DORTIČKA**  
**JEJÍ SESTŘENICE**  
**KULATÝ KOUSEK**  
**DVA PSÍ ŠTĚKY**  
**MLČENÍ**  
**TUČNÁ ÚZKOST**  
**HUBENÁ ÚZKOST**  
**ZÁVĚSY**

PRVNÍ DĚJSTVÍ

Scéna I

TLUSTONOH: Nech si ty sprostárny, Cibule. Oslavili jsme Štědrý večer a je čas říci první čtyři pravdy naší sestřenice. Mělo by se jí jednou provždy vysvětlit, proč z našeho sňatku vyšel nemanželský spratek. Nemusí se stydět za své špinavé prádlo před kdejakým sušinkou.

KULATÝ KOUSEK: Moment, moment.

TLUSTONOH: Blbost, blbost.

DORTIČKA: No tak, buďte už chvilku zticha a nechte mě mluvit.

TLUSTONOH: Dobrá.

KULATÝ KOUSEK: Dobrá, dobrá.

DVA PSÍ ŠTĚKY: Ha! ha!

TLUSTONOH: Chtěl jsem jen říci, že jestli přistoupíme na nájemné téhle vily, budeme na mizině. Strčme proto rovnou své šaty do polévky, která mimochodem začíná chladnout.

TUČNÁ ÚZKOST: Ráda bych také něco řekla.

HUBENÁ ÚZKOST: Já také, já také.

MLČENÍ: Co kdybyste byli chvíli zticha?

CIBULE: Tahle vila není dobrá pro naše záměry. Budeme muset trochu pohnout nábytkem, aby se nám tady zalíbilo.

TLUSTONOH: To se mi líbí, že mluvíš o tom, co nás zajímá. Moc dobře víme, proč jsme smutní. Ale vila je jednou naše a ve svém si každý může dělat co chce.

MLČENÍ (*rozepíná si šaty*): Bože, to je vedro.

SESTŘENICE: Pořád příkládám, pořád příkládám a pořád to nehřeje. Je to ale posraný.

CIBULE: Zítra by se měl vymést komín; kouří.

KULATÝ KOUSEK: Napřesrok se postaví nový. Aspoň bude víc radosti se švába-ma.

DORTIČKA: Já mám raději ústřední topení. Je to čistší.

HUBENÁ ÚZKOST: Ach, to je nuda...

TUČNÁ ÚZKOST: Kuš, jsme na návštěvě.

KULATÝ KOUSEK: A teď do postýlky. Do postýlky. Víte, kolik je už hodin? Čtvrt na tři.

Scéna II

*Změna osvětlení; blesky*

ZÁVĚSY (*třesou se*): Hrozná bouřka! Hrozná noc! Úlisná noc, čínská noc, morová noc z čínského porcelánu. Bouř-



livá noc v našem bolavém břiše. (*Smějí se a šustí*)

*Saint-Saënsova hudba: „Umrličí tanec.“ Kroky, začíná přest na podlahu a plamínky se rychle blíží na scénu.*  
*Opona.*

## DRUHÉ DĚJSTVÍ

### Scéna I

*Chodba v Sordidově hotelu. Dvě nohy přede dveřmi každého pokoje se svíjejí bolestí.*

DVĚ NOHY Z POKOJE č. 3: Moje puchýře, moje puchýře, moje puchýře.

DVĚ NOHY Z POKOJE č. 5: Moje puchýře, moje puchýře.

DVĚ NOHY Z POKOJE č. 1: Moje puchýře, moje puchýře, moje puchýře.

DVĚ NOHY Z POKOJE č. 4: Moje puchýře, moje puchýře, moje puchýře.

DVĚ NOHY Z POKOJE č. 2: Moje puchýře, moje puchýře, moje puchýře.

*Průsvitné dveře hoří a divák může pozorovat tančící stíny pěti opic žeroucích mrkev. Zatmít.*

### Scéna II

*Táž dekorace. Dva muži v kápích přinášejí vědro plné mydlin, staví je přede dveře chodby. Po několika tónech houslí z Toscy se z vany vynoří hlavy Tlustonoha, Cibule, Dortičky, její Sestřenice, Kulatého Kousku, Dvou Psích Šteků, Mlčení, Tučné Úzkosti, Hubené Úzkosti, Závěsů.*

DORTIČKA: Po dobré koupeli, dobře nalahzení a opět nebezpečně krásní, můžeme zítra nebo kdykoli jindy začít znovu své pikle.

TLUSTONOH: Znáš tě, Dortičko.

CIBULE: Znáš tě.

KULATÝ KOUSEK: Znáš tě, znám tě, ko-  
ketko.

TLUSTONOH (*se obrací k Dortičce*): Máš nohy jako břechtan a břicho jako lopuch, oblé boky a půvabná řadra. Tvář plnou květů a poblázněný úsměv na rtech. Tvé kyčle jsou pohovkou a klín posledním útočištěm toreadorů z arény v Nimes. Tvé hýždě jsou plné bobů a husího masa, paže polévkou ze žraločích ploutví a tvůj život má oheň polévky z vlašťovčích hnízd. A do horké polévky patří lžice. Můj drahousku, má kachničko, má vlčice, já se zblázním, já se zblázním, já se zblázním, já se zblázním.

CIBULE: Kurvo stará! Děvko!

KULATÝ KOUSEK: Kde si myslíte, můj drahý, že jste? Ve slušné společnosti nebo v bordelů?

SESTŘENICE: Jestli nepřestanete, nemýji se a jdu pryč.

DORTIČKA: Kde je mé mýdlo? mé mýdlo? mé mýdlo?

TLUSTONOH: Ničemnice!

CIBULE: Ano, ničemnice!

DORTIČKA: Cítím to mýdlo, cítím to mýdlo.

KULATÝ KOUSEK: Já ti ukáži mýdlo, které je dobře cítit.

TLUSTONOH: Krásné dítě, chceš, abych tě utřel?

KULATÝ KOUSEK: Ty mrcho!

*Dva Psi Štčky štěkají a každého olizují. Pokrytí mydlinami vyskočí z vany. Všichni, kteří se koupají, jsou přiměřeně oblečení k tomuto aktu. Dortička má na sobě punčochy, jinak je úplně nahá. Vynášejí koše jídla, láhve vína, ubrusy, ubrusky, nože a vidličky. Připravují velkou snídani v trávě. Přicházejí nosiči mrtvol s rakvemi, do nichž každého položí. Rakve zatlučou a odnesou.*

*Opona.*

## TŘETÍ DĚJSTVÍ

### Scéna I

*Černý horizont, kulisy a koberce černé.*

TLUSTONOH: Po zralé úvaze jsem dospěl k názoru, že se nic nemůže vyrovnat skopovému ragout. Ale mám mnohem raději miroton. A je-li dobře udělaná burgundská, je to pro mne den štěstí, zásluhou starostlivé péče mé slovanské otrokyně, španělsko-maurské sloužící a milenký, rozředěné ve vonící atmosféře kuchyně. Tragédie a půvab jejího nesouvislého žvatlání spočívá v tom, že se neslučuje s důstojností královny. Její výbuchy nadšení, její záchvaty lásky a nenávisť nejsou uprostřed jídel nic, než osten touhy přetáté bolestí. Chlad vlastních spárů obrácených proti ní, a záblesky ohně jejích ledových rtů na slámě žaláře vůbec neodhalují jizvu po ráně na jejím charakteru. Její směšný půvab, směšný v jejím poprsí a síla jejího šarmu pomáhají zlatému prachu jejího pohledu proniknout do koutů a skryš kanálů, smrdících po prádle, rozvřešeném na okně jejího pohledu, nabroušeném na kameni nožem její zamotané



kštic. A jestliže eolská harfa jejích dvojsmyslných slov a necudných úsměvů dráždí zářivou plochu portrétu, je to kvůli jejím nechutným proporcím, které má každá hora slibů. Kytice, kterou přijímá ve vzduchu, se v temnotě mění v křik královského zbožňování trpitele. Běh času v cvalu její lásky přeskakuje překážku po překážce a udýchaně padá na lůžko. Jsem poznamenán nálepkami času; jsou živé, křičí a zpívají a nutí mne odjet vlakem v osm pětáctýřicet. Růže v jejích prstech voní terpentýnem. Když slyším na vlastní uši ticho a vidím její oči se zavírat a sypat parfém jejích pohlazení, rozžihám voskovou svíci hříchů zápalkou její touhy! Elektrický vaříč se může zastydět.

## Scéna II

*Klepání.*

KULATÝ KOUSEK: Je tady někdo?

TLUSTONOH: Vstupte!

KULATÝ KOUSEK: Je u tebe dobře, můj drahý Tlustonohu. Zvláště při té vůni pečeného selete! Dobrou noc a já jdu. Když jsem šel přes most, viděl jsem u tebe světlo a tak ti nesu tvůj los do národní loterie.

TLUSTONOH: Děkuji. Tady jsou peníze. V ní je štěstí, které mne potkalo dnes ráno v hodinu čerstvých sušenek a fíků. Možná, že zítřek bude smutnější.

KULATÝ KOUSEK: Fuj, to je zima.

TLUSTONOH: Chceš sklenici vody? Ta ti osvěží vnitřnosti. Tahle záležitost s vilou mě zaměstnává a rozesmutňuje. Neboť jestliže vlastník, ten tlufoch, souhlasí s cenou a závazky, protější soused, ta protivná ženská mě zneklidňuje. Její tlušť kočka nemá nic jiného na práci než se potulovat kolem klece mých úsměvů. Vidím přicházet den, kdy ryby z ostrovů, které jsem tak dobře vykrmil, sežere ta stupidní bestie. Mé záby na hraní se mají dobře, ale víno z aloe, které jsem dělal, trpkne. A já už nevidím konec této zimy bez veliké nouze...

KULATÝ KOUSEK: Nejlepší by bylo dát na konec solidní udice malou mrtvou myš a čekat, až se ta tlušť kočka chytne. Zabít ji, stáhnout z ní kůži, propíchat jí pery, zkrátka vytlouct jí z hlavy tyhle moresy. Potom ji upečeš a uděláš si zeleninovou polévku.

TLUSTONOH: Kdo se směje naposled, ten

se směje nejlépe. Kočka chcípne. A ta, kterou mám rád, mi přijde přát hodně štěstí do Nového roku. Dům bude svítit jako lucerna a naše oslava strhá všechny struny houslí a kytar.

KULATÝ KOUSEK: Hlupáci! Hlupáci! Hlupáci! Lidé jsou šlení. Šerpa roušky, která visí na trásnících žaluzií, čistí červánky na skle, barva blednoucího nebe se již probouzí za tvým oknem. Jdu do bistra na rohu vyrvat trochu čokoládové barvy z drápů, která se ještě toulá v černí kávy. Dobrý den a zítra večer na shledanou. (*Odhází*)

## Scéna III

*Tlustonoh leží uprostřed scény a začíná chrápat. Ze dvou stran vcházejí na scénu Tlušť a Hubená Úzkost, Sestřenice a DORTIČKA.*

HUBENÁ ÚZKOST (*hlídá na Tlustonoha*): Je krásný jako hvězda, je to sen, malovaný v akvarelových barvách na perle. V jeho vlasech vidím umění smíšených arabesk v sálech paláce Alhambry. Jeho barva má argentinský zvuk zvonku, který vyzvání večerní tango mým uším naplněným láskou. Celé jeho tělo je plné světla tisíce svítících elektrických žárovek. Jeho kalhoty jsou naplněny všemi parfémy Arabie. Jeho ruce jsou skleněné transparenty podobné broskvím a pistáciím. Zorničky jeho očí uzavírají zakázané zahrady, otevřené slovům jeho pohledů. Aiolská barva, která je obklopuje, rozlévá tak sladké světlo na jeho tváři, že zpěv ptáků, který slyším, se tam přilepí jako polyp ke stožáru. Jeho puls bije v opacných proudech mé krve. TUČNÁ ÚZKOST: Táhla bych to s ním, i kdyby mě neuspokojoval.

DORTIČKA (*se slzami v očích*): Miluji ho.

SESTŘENICE: Zнала jsem v Chateauroux jednoho pána, architekta, který nosil brýle a chtěl si mě vydržovat. Velmi solidní a velmi bohatý pán to byl. Nikdy nechtěl, abych si platila večeři. Odpovědne mezi sedmou a osmou si dával aperitiv ve velké kavárně na rohu bulváru. To on mě naučil tak dobře krájet mořský jazyk platejza. Potom odjel navždy domů, na svůj starý historický zámeček. A já zjišťuji, že když ležel na zemi a spal jako tenhle, byl mu podobný.

DORTIČKA (*vrhá se na ni plačíc*): Miluji ho.



*Dortička, Sestřenice, Tlustá a Hubená Ůzkost vytahují z kapes velké nůžky a začínají mu stříhat chomáčky vlasů, až jeho hlava vypadá jako holandský sýr „smrták“. Sluneční paprsky pronikající přes žaluzie na okně začínají bít čtyři ženy sedící kolem Tlustonoha.*

DORTIČKA: Ai ai ai ai ai ai ai...

SESTRĚNICE: Ai ai ai ai ai...

HUBENÁ ŮZKOST: Ai ai ai ai ai...

TUČNÁ ŮZKOST: A a a a a a a a a...

*A to pokračuje dobrou čtvrt hodinu.*

TLUSTONOH (ze sna): Morková kost odnáší ledy.

SESTRĚNICE: Oh, ten je krásný! Ai ai ai... Kdo ai... oh! kdo ai ai je ai ai ai ai... bo bo.

TUČNÁ ŮZKOST: A a a bo a a bo bo.

DORTIČKA: Ai ai Miluji ho Ai ai miluji bo bo ai ai ai miluji ho ai ai bo bo bo bo.

*Jsou pokryty krví a ve málobách padají na zem. Závěsy otvírají své záhyby před touto nešťastnou scénou, jejich zlost je nehybná za délkou roztažené látky.*

*Opona.*

## DĚJSTVÍ ČTVRTÉ

*Hluk dupajících nohou.*

DORTIČKA: Já vyhraji! Já vyhraji! Já vyhraji!

SESTRĚNICE: Já také! Já také! Já také!

TUČNÁ ŮZKOST: Ale já dřív! Ale já dřív!

TLUSTONOH: Já vyhraji nejvíc!

KULATÝ KOUSEK: Já vyhraji nejvíc!

CIBULE: Vždycky jsem vyhrával a vyhraji i teď!

MLČENÍ: Podívejte se, podívejte se!

HUBENÁ ŮZKOST: Vycucala jsem si to z malíčku!

*Osudí se točí.*

SESTRĚNICE: 7. To je štěstí. Vyhrála jsem!

KULATÝ KOUSEK: 24, a 00.1042. Ale vždyť já také vyhrál. Celkem 249 tisíc 0089.

TUČNÁ ŮZKOST: 9. To je číslo, které vyhraje.

DORTIČKA: 60, a 200 a tisíc a 007. Já jsem také vyhrála. Vždycky jsem měla štěstí.

TLUSTONOH: 4449, proboha. Jsem miliardář.

MLČENÍ: 1800. Sbohem bído, mlíko, vaříčka! Jsem králem loterie.

KULATÝ KOUSEK: 4 254. Mohu si blahopřát.

SESTRĚNICE: 0009. Vyhrála jsem! Vyhrála jsem! Vyhrála jsem!

CIBULE: 3924: Vyhrál jsem. Jasně.

TUČNÁ ŮZKOST: 11. To je velká výhra. Je moje.

HUBENÁ ŮZKOST: 17 215. Vyhrávám vždycky hodně.

ZÁVĚSY (*třesou se jako šílené*): 1. 2. 3.

4. Vyhrály jsme! Vyhrály jsme! Vyhrály jsme! Vyhrály jsme!

*Několik minut je velké ticho, během něhož je cítit, slyšet a dírou ve velkém kotli vidět, jak se na vařícím oleji smaží brambory; kouř smaženiny zaplňuje čím dál víc místnost, až v ní nakonec není vidět.*

*Opona.*

## PÁTÉ DĚJSTVÍ

TLUSTONOH (*leží na polním lůžku, píše*): „Strach z výbuchů lásky připomíná skoky vztekklého kůzlete. Víko vnošené do azuru se vyprošťuje z řas, pokrývajících nahotu kyprého masa, probuzenou hnisavými výtoky pomyslné ženy, roztažené v mém lůžku. Lesk jejích vlasů bolestně vykřikuje všechnu svou radost z vlastní porážky. Těkává hra krystalů spočívá v poddajnosti jejích dvojsmyslných gest. Údiv a nevinnost jejích očí, uzavřených v ostružině dlouhých řas, roztržitě vejce naplněné nenávistí. A oheň její vůle zasáhne i místo, kde i rozdrážděný citron je bez sebe úžasem. Dvojitá hra červeně malovaných krajek jejího pláště je arabskou gumou, která prýští z klidu jejího těla. Zachovávala harmonii vzdechů, přehlušující ticho vtažené do pastí. Obrys jejích rtů, malovaných na skle, vyjadřuje svou vůni opovržení těla k holubiččí lásce. Černý inkoust kalí černé slunečních slin, které vyrážejí do kovadliny skicu kresby, získávající zlatou medaili života. Chci rozeznat strunu touhy a uchopit ji do náručí. Mít to štěstí, obejmout ji mrtvou, rozkvetlou a šílenou.“ Milostný dopis, chcete-li. Napsaný a potom roztrhaný. Zítra nebo dnes večer nebo včera ho dám na poštu díky oddané péči svých přátel. Cigareta jedna, cigareta dvě, cigareta tři jedna dvě tři, jedna a dvě a tři je šest cigaret, jedna vykouřená, druhá zapálená, třetí grilovaná.



Ruce visící na stromě se ztrácejí v těle této nepodařené Venuše. Den sestupuje oběma nohama do říše snů. Vnitřnosti, které za sebou táhne Pegas, kreslí jeho portrét na bělostný mramor, zářící bolestí. Žaluzie vyzvánějí své opilé klekání drápy zatatými do kamenů a za noci vykřikují své beznadějně výkřiky štěstí. Pletenec jejich vlasů okosený podmanivou vůní zdobí ragout, v němž cítím chuť vavřínu a hřebíčku. Ruce jednotlivých rukávů krajkového živůtku, tak pečlivě složeného na veluru křesla, opírají se pevně o ostří sekery zaseknuté ve špaluku a melancholicky opisují krásným kulatým písmem denní lekci. Kamenné srdce sasanky, které roztrhalo opony spící na žebříku je podprámo nebeskou sírou pověšenou na římsě okna. Hrozivá blízkost nebezpečností, obavy a touhy ji nutí nepřekážet v hodině teplé radosti z pohodlného bydlení, stejně jako se usmívat na nejplatnější pravdy.

**DORTIČKA (přibíhá):** Dobrý den! Dobrý večer! Nesu vám orgii. Jsem úplně nahá a umírám žízni. Rychle mi udělejte šálek čaje a topinky s medem. Mám hlad jako vlk a je mi strašně horko. Když dovolíte, udělám si pohodlí. Dejte mi chlupatých kožich plný molů a já se jím přikryji. Ale nejdřív mě polibte na ústa a sem a sem, sem, sem a tam a všude. Musím vás asi milovat, když k vám přicházím v obnošených střevících jako sousedka a úplně nahá, abych vám přála dobrý den a přesvědčila vás, že mě milujete a že mě chcete mít proti sobě, malou milenkou, kterou pro vás jsem, protože jde o zbožňovatele mých půvabů, kterým se zdáte být. Nebuďte takový upejpavý a ještě jednou mě krásně polibte. A ještě tisíckrát. Jděte, jděte mi udělat čaj. Já si zatím vyříznu kuří oko na malíčku. Rozčiluje mě.

*Thlustonoh ji bere do náručí a oba padají na zem. DORTIČKA se vyprošťuje z objetí.*

**DORTIČKA:** Máte krásné způsoby jak přijímat a brát. Jsem celá zasněžená a třesu se. Podejte mi cihlu.

*Sedá si na bobek před náповědou a čelem do sálu močí dobrých deset minut. Uf! Už je to lepší!*

*Prská, znovu prská, učeše se, sedá si na zem a začíná odbornou prohlídku svých prstů na noze.*

**TLUSTONOH (vchází, drží pod paží tlustou účetní knihu):** Tady je vaše odpovědní svačina. Žádná voda z vodovodu. Žádný čaj. Žádný cukr. Žádný šálek ani podnos. Žádná lžice. Žádná sklenice. Žádný chleba a žádná zavařenina. Ale mám tady pod paží krásné překvapení. Můj román. A z tohoto tlustého salámu vám ukrojím několik pikantních plátků, které vám vepu do žaludku, jestliže mi to dovolíte a jestliže budete velmi pozorně poslouchat zkušenosti dlouhých let a černých nocí, které můžeme vesele trávit až do oběda. Tady je stránka třistaosmdesát tisíc, která se mi na mou duši zdá být zajímavá. *(Čte)* „Ostrá vůně, která se šíří kolem úplně konkrétního, založeného především na vypravování, nezavazuje v žádném případě osudovou osobnost k výkladu této práce. Před svou ženou a za přítomnosti notáře, my, známý jako čestný člověk, neseme odpovědnost jen v tom případě, že události nebudou nesmyslně zveličovány. Hlediska zkoumající fakta jsou založena na závažnosti jejich vnitřní konstrukce.“ Vojenský bál páchl prvotním cukrem a lákem. Z té předražené společenosti byl vybrán sedící. Postavili ho tvář v tvář hotové události. Prostor se zaplnil zlatohnědými pery dětí, vzrůných do mlýnských kol jako proudy slz pozdní lítosti. Čas se rozešel se slunečnými hodinami. Zobáky krkavců tvoří ozubená soukolí obldných mechanismů a oživují krajinu jinak mrtvou. Milčlivá tráva pozoruje jejich let. Dravčí stíny se nelepí na zdi hřbitovů, ale plíží se po dlažbě náměstí a mění přízrak v šílenou skutečnost.

**CIBULE A SESTRĚNICE (přicházejí):** Olala... Neseme vám krevety! Olala... Olala... Neseme vám krevety!

**TLUSTONOH:** To je roztomilé. Právě se chystáme souložit a vy nás přicházíte obtěžovat s pitomými krevetama. Chcete, Cibule, a ty, sestřenko, abych vás vykopl i s nimi?

**SESTRĚNICE:** Červené krevety! To je vrchol! A vy říkáte pitomé krevety! Jsme milí, myslíme na vás a vy nám vynadáte! To není hezké.

**CIBULE:** To je pro příště. Odnaučím se nabízet ti krevety.

**TLUSTONOH:** Kdybys přišel jindy...

**SESTRĚNICE:** Ty, DORTIČKO, povím matce, jak se chováš. To je pěkné! Úplně



nahá, jen tak v punčochách, před pánem a k tomu spisovatelem. Je to asi bohémské a velmi prasácké, ale nejsi ani Venuše ani múza a tohle nejsou způsoby, hodící se pro děvče, které na sebe dbá. Co mám říci tvé matce, když se bude jistě dnes večer na tebe v prádelně ptát? Mám jí říci o tvém žalostném chování děvky, svými chlípnými touhami zatažené do známého bordelu UMĚLECKÉHO STUDIA PANA TLUSTONOHA?

DORTIČKA: Sestřenko, to už přestává všechno... Půjčíš mi kapesník? Jdu se upravit a odcházím. Vráť se domů. Opravdu, tenhle pán je prasák, zvrhlík, prohnanc a žid.

*Odchází do koupelny.*

TLUSTONOH: Teď, když Dortička odešla, poslouchejte. Ta holka je šílená a neví, jak by nás dožrala svými nobl způsoby. Jistě, mám jí rád. Ale k tomu, aby se stala mou ženou, Múzou nebo Venuší má ještě daleko. Jestliže mě její krása dráždí a její smrad děsí, pak její způsoby když jí, když se obléká, se všemi těmi strojenými manýrami, mě serou. A teď mi upřímně řekněte, co si o tom myslíte vy. Poslouchám vás. Co říkáš ty, sestřenko?

SESTŘENICE: Znáš ji moc dobře, tu tvou přítelkyni. Několik let jsme spolu chodily do školy. A ujišťuji tě, že její chování ve třídě bylo vzorné. Že byla samý strup, to nebyla její vina. Bývala špinavá, rozcuchaná, ospalá, zapáchala vším možným pro nedostatek vitamínů a nedbalost dívky, ponechané svým vášním. Nebylo na ní nic kromě černé zástěry, ošoupaných střečů a hacafraku. Ale ti muži-dělníci, zajáci i starší pánové — co vám mám povídat. Jejich pohledy v ní objevovaly obraz pokušitelky, zatímco jejich ruce, ukryté v poklopcích, svíraly svítící diamant fontány v Jouvence.

CIBULE: Tahle holčička měla pro mne chuť andělského proutku.

SESTŘENICE: To je všechno, co jsem chtěla říci. Dortička je velké a velmi krásné děvče.

TLUSTONOH: Její tělo je letní noc plná světla, vůně jasmínů a hvězd.

CIBULE: Líbí se ti, Tlustonohu, konečně je to tvoje věc. Hodně štěstí a hodně odvahy, žehnám vám všechno nejlepší. Jdeš sestřenko? Odcházíme. Jo, Tlusto-

nohu, nic ve zlém... Ale nezapomeň dát do krevet škvařeně sádlo, petržel a velkou sklenici oslího mléka.

SESTŘENICE: Dobrou noc, Tlustonohu! *Odchází.*

TLUSTONOH: To je ale banda idiotů.

*Léhá si na postel a znovu se dává do psaní:* „Modré plíčky smyčce, který pokrývá svým růžovým závojem krajek těla vlnícího se ovsu, smazává kapku po kapce rolničky na ramenou žlutého citronu, zoufale bijícího křídly. Slečny z Avignonu pobírají už třiatřicet dlouhých let rentu.“

DORTIČKA (*vychází z koupelny oblečená, na hlavě klobouk podle poslední módy*): Oni už odešli? A neřekli ani bá. Zmizeli po anglicku. Víš, všichni lidé se mi hnusí. Já miluji jen tebe. Ale budeme muset být velmi opatrní, miláčku.

*Líbá ho a odchází.*

TLUSTONOH (*roztažený na svém lůžku hledá marně na dně nočníku*): Nosím ve své dřevě kapse deštník z kandovaného cukru.

*Opona.*

## DĚJSTVÍ ŠESTÉ

*Scéna se odehrává v hlavní stoce-ložnici-kuchyni-koupelně, ve vile obou Úzkostí.*

HUBENÁ ÚZKOST: Popálenina mých nezdravých vášní rozněcuje opuchliny ran milovaného domu postaveného k bydlení tmavohnědým obloukům duhy, převětšující se do konfet. Jsem jen zmrzlá duše přilepená k plamenům ohně. Srovnávám svůj portrét se svým čelem a křídly svou bolest do oken, uzavřených všemu milosrdenství. Má košile se rozpadla pod krutými vějíři mých slz, jakoby rozežrána kyselinou. Vodní řasy na mých pažích těžknou, vlečou mé nohy od jedné dveří ke druhým. Pytlíček pralinek, které jsem včera koupila Tlustonohovi za nula franků čtyřicet, mě páli v rukou. Falešný zpěv mého srdce je sázkou, do které jsem dala všechno své jmění. Starý šicí stroj roztáčí vlasy a lví hřivu divokého kolotoče mých tužeb. Seká mé maso na cucky a nabízí je živé ledovým rukám hvězd, které vsta-

Baletní studio z Ostravy-Poruby. Foto Helm









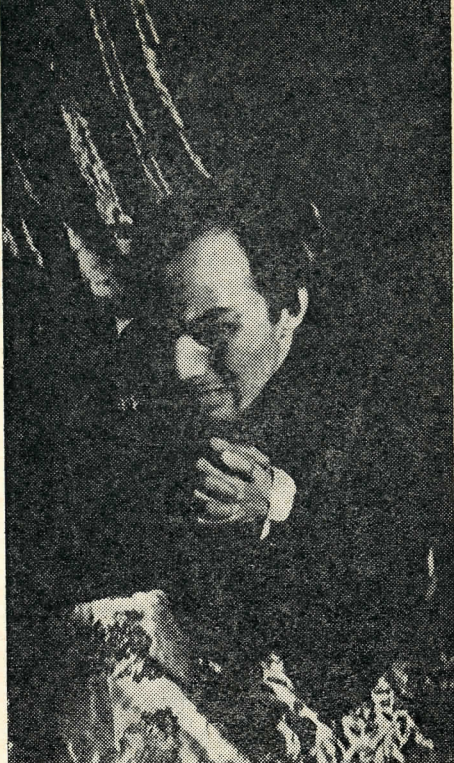


# VIOLA

**N. V. GOGOL**

## **BLÁZNOVY ZÁPISKY**

v překladu a úpravě J. Gillara  
a interpretaci JANA PŘEUCHILA.  
Foto Jasanský



VIOLA





ly z mrtvých. Zmučení hladem a oceánskou žízni klepají na sklo mého okna. Obrovská hromada polen čeká odevzdání na spálení.

**Čte v kuchaře:** Dejte vařit na pomalém ohni čtvrtku španělského melounu, palmový olej, citron, boby, sůl, ocet, střidu chleba. Čas od času vytáhněte nějakou duši, trpící v očistci. Ochlaďte ji, rozmnožte do tisíce exemplářů a nechte ji chvilku mrznout, aby se mohla podávat hlavonožcům.

**Křičí do okapové roury:** Sestro! Sestro! Pojď! Pojď mi pomoci prostírat a skládat ubrusy špinavé od krve! Pospěš si, sestro, polévka je už studená a třístí se v zrcadle skleněné skříně. Přikrášlila jsem ji odpoledne tisíci historkami, které ti budu šeptat do ouška, když pohlédáš kytky fialek.

**TUČNÁ ÚZKOST** [*vchází celá rozčuchaná a černá od špiny prostěradla plného smažených brambor, v ruce drží starou pánev*]: Přicházím zdaleka oslepená únavou, když jsem trpělivě sledovala pohřební vůz, kterým chtěl tlustý a malicherný barvíř přejít mé nohy.

**HUBENÁ ÚZKOST:** Slunce.

**TUČNÁ ÚZKOST:** Láska.

**HUBENÁ ÚZKOST:** Jak jsi krásná!

**TUČNÁ ÚZKOST:** Když jsem odcházela dnes ráno z naší stoky, vzala jsem si dřeváky. Byly pobity železem mých křídel. Skočila jsem do studené louže svého hoře a nechala se unášet vlnami daleko od břehu. Natáhla jsem se na smetl této vody a dlouho jsem musela mít ústa otevřená, abych spolykala všechny své slzy. A mé zavžené oči dostaly také korunu toho dlouhého deště květů.

**HUBENÁ ÚZKOST:** Večeře je na stole.

**TUČNÁ ÚZKOST:** Ať žije radost, láska a jaro!

**HUBENÁ ÚZKOST:** Rozkrájím krůtu. Vezmi si k ní nádivku! Velká kytkice předsmrtné úzkosti a hrůzy nám už dává sbohem. A hlupáci cvakají zuby, mrtví strachem, pod ušima zamrzlým nudou.

**Bere si krajíc chleba a drobí ho do omáčky.** Chybí jí sůl a pepř, chudince. Moje teta měla kanára, který zpíval celou noc staré pijácké písně.

**TUČNÁ ÚZKOST:** Vezmu si ještě jesetera.

Jeho ostrá erotická chuť rozněcuje mé zkažené choutky.

**HUBENÁ ÚZKOST:** Právě jsem našla na půdě krajkové šaty, které jsem měla na plese, pořádaném v neblahý den mého svátku. Jsou rozežrané od molů a plné mastných skvrn. Pukají bolestí zjitřenou pod prachem tikajících hodin. Jistě je tam dala služka, když šla navštívit svého muže.

**TUČNÁ ÚZKOST:** Podívej se, dveře se otvírají průvanem, někdo přijde. Listonoš? Ne, je to DORTIČKA.

**Obrací se k DORTIČCE.** Pojď dál. Najez se s námi. Jak jenom můžeš být spokojená? Řekni nám něco nového o Tlustonohovi. Cibule k nám přišel dnes ráno blýdý a strhaný. Bodli ho do čela píkou. Plakal. Pečovaly jsme o něj a utěšovaly ho jak jsme mohly. Ale byl na kousky. Všude krvácel a nesouvisle řval jako šílenec.

**HUBENÁ ÚZKOST:** Víš, kočička měla dnes v noci mladý.

**TUČNÁ ÚZKOST:** Utopily jsme je v tvrdém kamení, aby se z nich stal krásný ametyst. Dnes bude hezky. Trochu chladno, ale jistě se oteplí.

**DORTIČKA:** Vite, potkala jsem lásku. Měla odřená kolena a žebra od jedné dveří ke druhým. Neměla ani sous a hledala místo průvodčí v autobuse na předměstí. Je to smutné, ale dá se jí pomoci... Přijde a bodne vás. Tlustonoh mě chtěl a padl do pastí. Příliš dlouho jsem se opalovala. Jsem samý puchýř. Láska. Láska. Tady je mince, vyměňte mi ji za dolary a drobečky chleba si můžete nechat od cesty. Na shledanou nikdy! Všechno nejlepší, přátelé! Dobrý večer! Šťastný Nový rok! A sbohem!

*Zdvíhá si sukní, směje se, zvedá se a skáče z okna přes sklo, rozbíjejc všechny okenní tabulky.*

**TUČNÁ ÚZKOST:** Krásná holka, inteligentní, ale směšná. Všechno to skončí špatně.

**HUBENÁ ÚZKOST:** Svoláme všechny lidi.

*Bere trumpetu a troubí nástup. Přibíhají všechny osoby, které vystupují v této hře.* Ty, Cibule, pojď, máš právo na šest židlí v saloně. Tady jsou.

**CIBULE:** Děkuji, madame.

**TUČNÁ ÚZKOST:** Tlustonohu, pro tebe mám stůlníčko z jídelny, ale dám ti ho



jenom když odpovíš na mé otázky.  
Řekni mi, kolik je čtyři a čtyři!

TLUSTONOH: Přliš mnoho a nic to neznamená.

HUBENÁ ŮZKOST: Velmi dobře!

TUČNÁ ŮZKOST: Výborně!

HUBENÁ ŮZKOST (*bere flakon a dává ho k nosu Kulatému Kousku*): Co cítíš? Kulatý Kousek se směje.

HUBENÁ ŮZKOST: Výborně! Pochopil jsi. Tady je krabice plná per na psaní. Jsou pro tebe. Hodně štěstí!

TUČNÁ ŮZKOST: Dortičko, slož nám své účty.

DORTIČKA: Mám šest set litrů mléka ve svých pošpiněných nadrech. Stehna. Velkou dvojsmyslnost. Vnitřnosti. Salám. Jelita. A vlasy, pokryté čalamádou. Špatné dásně, cukr v moči a vaječník vyplněný rukama svázanými touhou. Kaverny na plicích. Žluč. Vředy. Pistěly. Krlice. Směšné rty z medu a z proskurníku. Dobře oblečená, čistá, elegantně nosím toalety, které mi nabízejí. Jsem matka a výborná dcera radosti a umím tančit rumbu.

HUBENÁ ŮZKOST: Dostaneš plechovku petroleje a rybářský prut. Ale dřív si musíš s námi se všemi zatančit. Začni s Tlustonohem.

*Hudba hraje a všichni tančí a každou chvíli mění tanečnicka nebo tanečnicki.*

TLUSTONOH: Zahalme opotřebované sukno do rýžového prášku andělů, hodme starosti za hlavu. Zapalme všechny lucerny. Vypusťme hejno holubice proti střelám a závěrne na dva západy domy zničené bombami.

Všechny osoby znehyní na obou stranách scény. Oknem v pozadí vchází Zlatá koule velikosti člověka, která osvětluje celou scénu a oslepuje osoby, které vytahují z kapes kapesníky a přikrývají si oči. Zvedají se prsty na vztyčených pravicích a všichni křičí několikrát nad jedinou:

Ty! Ty! Ty!

Na Zlaté kouli upozorujš slovo:

„NIKDOL“

Opona. Konec hry.

Paříž, pátek 17. února 1941

★

Tři roky uplynuly od napsání textu do jeho provedení. Picassova hra byla „inscenována“ roku 1944 v napůl čtené a

napůl hrané podobě v bytě Michela Leirise, v kritickém období nacistické okupace. Leiris hrál úlohu básníka Tlustonoha, a ostatní role se podělili: jeho žena Louisa Leirisová, Jean-Paul Sartre, Simona de Beauvoir, Raymond Queneau, Georges a Germeina Hugnetovi, Jean a Zanie Aubierovi a Dora Maarová, Albert Camus se nabídl jako režisér hry. Představení plně rabelaisovského vtipu, spontánní živelnosti a pohřebních situací bylo vysoce ohodnoceno přítomnými diváky. Bolestný smích doprovázely slzy radosti z naděje na blížící se osvobození. Od banketu na počest Celníka Rousseau se ve Francii nehovořilo o významnější události, která s příchutí tajné orgie urážela svými významy a symbolickými podtexty vetřelce, jehož vlajka dosud vlála nad Paříží. „Nikdy nebyla naše svoboda větší, než za německé okupace,“ napsal Jean-Paul Sartre, „... do té doby, co nacistický jed pronikal dokonce i do našich myslí, každá dobrá myšlenka byla vítězstvím; od té doby, co se snažila všemožná policie přinutit nás k mlčení, každé slovo nabývalo na významu, sama naše gesta dostávala závažnost přísahy. Po válce se konala představení v Londýně. Neúspěšnější byla ta, která se nesnažila o důsledné jevištní přetlumočení, jevištní pokyny nelze v některých rabelaisovských detailech provést. Jsou samy o sobě výmluvné a nejlépe pochopitelné tehdy, jsou-li čteny. Představení, kterého se zúčastnil Dylan Thomas, bylo organizováno Institutem současného umění. Touha chycená za ocas byla plakátována současně s Ostrovem na měsíci od Williama Blakea a tím vznikla paralela mezi dvěma hrami, které napsali malíři-básníci. Picassova hra byla nejprve uveřejněna v *Message II*, Paříž, Risques, Travaux et Modes v roce 1944, se čtyřmi ilustracemi, a později samostatně jako *Le Désir attrapé par la queue* v Paříži u Gallimarda v roce 1945 (Collection Métamorphoses XXIII) bez ilustrací. Faksimile rukopisu vyšlo rovněž jako soukromý tisk.

Neodolatelné „nahaté“ scény této hry se zcela vymykají představám běžné divadelní erotiky; žádný gag není nahodilý. Picassova skladba metaforických obrazů je svázána přísnými pravidly apollinárské logiky: člověk mluví pravdu, jen když sní.

VÁCLAV KRAMPERA



# PÍSNÍČKA PRO KRÁSNOU BARMANKU

Hudba: Jiří Brabec / Text: Jiří Grossman

Jednou jsem si vyhlíd' dá-mu za ba - rem, u-pro-střed  
 Po-ví-dám jí: Krásná dá-mo u ba - ru, na - míc-hej- te

půl-noč- ní- ho ti- cha. Ří-kám, ať mě se-zná- mí s tím  
 ná-poj lás-ky pro mě, ať se zí-tra ne-do-čkám už

lek-tva-rem, ó - ó co tak zručně ce- lý ve- čer mí - chá.  
 ne-zda-ru, ó - ó u dív-ky, co by-dlí u nás

v do-mě. Man-dra-go-ra, za Jakub-ské no-ci u- tr-  
 že- ná, jedno mi-ho- ta-vé světlo svato-jánské mušky, siza, kterou

při setká- ní u- mí pro-lít že-na, dým který se chvíli vzná-ší

po vý-štelu z pušky. ó - ó Napil jsem se a pustil se do tan- ce,  
 ne-boť ná-poj správně vínem ře- díím. K vůli ně- mu

a té krásné barman- ce, ó - ó do dneška u to- ho ba- ru

se-dím. do dneška u to- ho ba- ru se- díím. a ještě  
 do dneška u to- ho ba- ru se- díím, já myslím ještě jednu  
 sklenici!



# A ZAMKL JSEM DVŮR

Hudba: Zdeněk Marat / Text: Zdeněk Borovec

Zpívá Jaromír Mayer

Tempo di slow-rock

*mf* G C<sup>G</sup> D A D Ami F D7

A zamkl jsem dvůr, neboť noc bude krát-ká, kratší tím, o co blíže tě  
 A zamkl jsem dvůr, zavřel postranní vrátka, nechal v tmach, co je ur-če-no

G C G G7 Hmi7 E7 Ami F

mám, měl jsem strach, že ú - svit pr-cha-vý o touh pří - tomnost mě  
 mám, a-bych

Fism7 H7 G H7 E7

připraví a zamkl jsem spou- tal čas, zbavil půl - noc můr u dve-

A7 D7 G C G *mp* A D7 G

ří - jsem zhas, a zamkl jsem dvůr. Za okny dést dvořil se jí - vám,

A D7 G Hmi F#7 Hmi Gmi

možná, že chtěl hlavu jim plést. Proč se kním znám, proč onich zpí-vám, vždyť už  
 D cresc. Emi7 A7 Ami D7 *mf* G C G

dávno, dávno, dávno přestaly kvést. Pak začlo se dnít neboť noc byla

F A7 Dmi Ami F D7 G C G

krát-ká, přišel den a já zůstal tu sám, bylas

C H7 H7 A7 D7 G C G

ná - hle pryč a já bloud pln chmur po dru-hé - vzal klíč a zamkl jsem dvůr.



# ZASTAVTE ČAS

Hudba: Jaromír Vomáčka / Text: Jaromír Čermák

Zpívá Eva Pilarová

*Moderato s beatem A*

*mf* Zastavte čas aspoň do pon-dě-lí, zbořte tu hráz, jež nás  
*D* o-ba dě-lí, zastavte čas, *Hmi* já nechci být sama, ať přijde  
*E* zas *E7* ten hoch s těma ky-tička-ma, *A* zastavte čas as-poň  
do pondě-lí, *D* zbořte tu hráz, *Hmi* jež nás o-ba dě-lí,  
*E* prosím vás, *D* aspoň na malou chvíli, *E* jen na ne-dě-li, zastavte  
*A* čas! *F7* La la la - la la la la la la la - *F7*  
*E<sup>b</sup>* la la la - la la la la la la la - la la la la la la -  
*Cmi* la la la la la la - *F* la la la la - *F7* la la la la la la. Zastavte  
*B<sup>b</sup>* čas aspoň do pondělí, zbořte tu hráz, jež nás o-ba dě-lí,  
*E<sup>b</sup>* prosím vás, *Cmi* aspoň na malou chvíli, *F* jen na ne-dě-li *R<sup>b</sup>* zastavte čas!



# Josef Laufer

## talent na rozdávání

Kdyby nezpíval, asi by dobře recitoval, hrál, tancoval, dělal pantomimu, snad i psal. Umí anglicky, španělsky, rusky, domluví se třemi dalšími jazyky, je vzdělaný, sympatický, exoticky mužný,

mnozí v něm vidí ideální typ pro muzikál.

Tak to psali po karlínských „Gentlemanech“,

kde Josef Laufer hraje velkou roli Juana.

A to se ještě málo ví, že je i nesmírně pracovitý, cílevědomý a ctizádstivý.

Chybí mu vůbec něco? Zatím – myslím si –

ještě výrazná vlastní osobitost, zejména ve zpěvu;

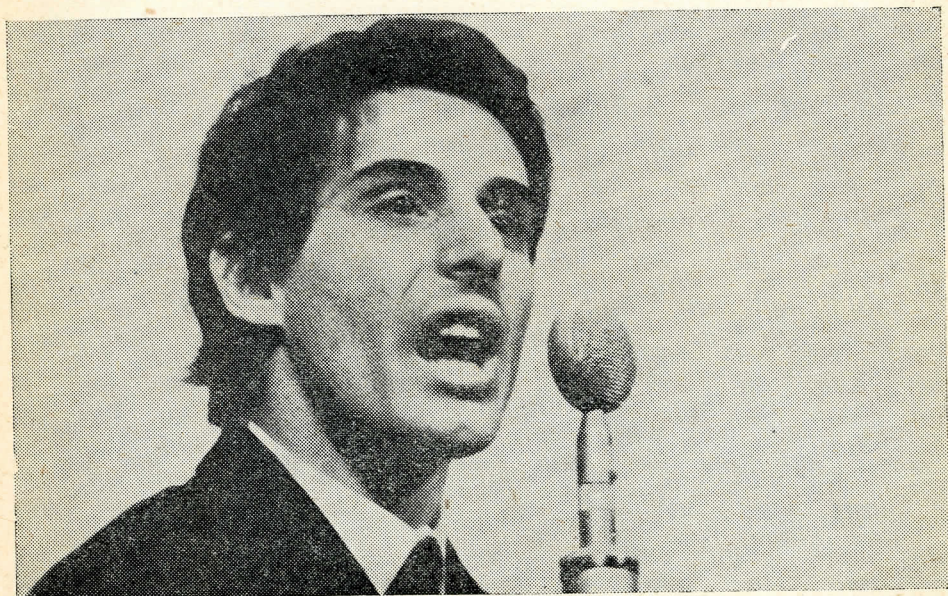
a teprve vývoj ukáže, zda si osud nezažertoval a to,

čím štědře podílí různé bezhlasé zpěváky a nevycválané

komediantní talenty, neodepřel člověku, který právě v těchto měsících získává – hlavně díky televizi – značnou popularitu.

Mně osobně Josef Laufer stále připadá

spíš šikovný než srdečný. Ale velice rád bych se mýlil.





**NAROZENINY:** 11. srpna 1939 – **RODIŠTĚ:** Sables d'Oliom, La Rochelle (Francie).  
**BYDLIŠTĚ:** Praha-Vinohrady. – **SOUROZENCI:** O rok mladší bratr. –  
**RODIČE:** Otec – dnes přednosta orthopedického oddělení KÚNZ v Praze – bojoval jako interbrigadista ve Španělsku a z této země si vybral i ženu, Josef se jim narodil po úniku do Francie, kde byl dr. Maxim Laufer s četnými dalšími interbrigadisty zavřen. Potom emigrovali do Anglie a v lednu 1948 se vrátili do Československa.  
**MLÁDÍ:** Jako v cizím prostředí. Kromě písničky Šla Nanyňka do zeli první české slovo slyšel Josef Laufer na cestě z Anglie domů: tělátko.  
**IHUDEBNÍ ZAČÁTKY:** Rodiče mu koupili tahací harmoniku, ale byla na něj těžká a nerad se s ní z Dolního Rychnova – kde tehdy otec byl lékařem – děl.  
**PŮVODNÍ POVOLÁNÍ:** Vyučený vakuový elektromechanik.  
**HERECKÉ ZAČÁTKY:** Na vojně, 1958–60. Když zametal důstojnický klub, viděl se v zrcadle a připadal si směšný.  
Vzpomněl si na film Pán ve společnosti s francouzským mimem Marcellem Marceau a začal se sám učit pantomimu. Vyhrál i celostátní amatérskou soutěž.  
Po vojně vedl v Praze amatérský soubor RADAR, psal scénáře, režíroval a kromě toho udělal konkurs do divadla ABC jako tanečník.  
**ODBOBNÉ VZDĚLÁNÍ:** Herectví na AMU. Jako diplomovou práci psal o úkolech muzikálového herce. – **PĚVECKÝ START:** V divadle ABC ve Třech pomerančích, kde zaskočil v pěvecké úloze za onemocnělého Josefa Žímu.  
**BIG-BEAT:** Z AMU se znal s vedoucím skupiny Crystal Pavlem Brožkem (studoval loutkářství) a dali dohromady snad první naši beatovou revui, „Non-stop s jednou přestávkou“ na Fidlovačce. V publiku seděl i skladatel a režisér Karel Mareš a Laufrovo scénické a výrazové pojetí skladby Fever (Horečka) ho tak zaujalo, že ho angažoval do skupiny Olympik, která tehdy právě připravovala v Semaforu pásmo „Ondráš podotýká“.  
Po odchodu z Olympiku Josef Laufer založil Tornado a poprvé tu uvedl písničky dvojice Hapka–Rada, Temný stín a Malý krámek. Tornado se však brzy rozpadlo a od té doby Laufer různě hostuje, nejčastěji se skupinou Karla Duby a v poslední době i s orchestrem Karla Vlacha. Třebaže nikdy nebyl typickým beatovým zpěvákem, odnesl si z dřívějších koncertů vyhraněný cit pro rytmus a pro pohybové vyjádření hudby.  
**DALŠÍ KARIÉRA:** Menší filmové role, např. v kytarovém a pěveckém chóru ve Starcích na chmelu. Asistent režie a tlumočník v koprodukčním filmu na Kubě. Deska s „Michelle“ pro Artii. Atď.  
**HLASOVÝ ROZSAH:** E – a'. – **CHARAKTER HLASU:** Baryton, výrazově a technicky proměnlivý a pružný. – **NEJVĚŠÍ PĚVECKÉ PŘEDNOSTI:** Barva a šíře hlasu, smysl pro různé styly. – **NEDOSTATKY:** a) neodstranitelné: špatné sykvky, následek zranění čelisti z vojenských let; b) odstranitelné: kolísavá intonace, místy hlasové přepínání.  
**NEJLEPŠÍ NAHRÁVKA:** Po mém soudu Vomáčekových Jednatřicet ve stínu, kde Laufer vyžívá i svou zakopanou hřivnu, refrénovou lidovost a schopnost úzkého kontaktu s posluchačem.  
**NEJOBLIBENĚJŠÍ NAŠÍ ZPĚVÁCI:** Pilarová a Gott.  
**ZAHRANIČNÍ:** Ray Charles, Walker Brothers, Sinatra, Sammy Davis, Sarah Vaughan, Cilla Black, Ella Fitzgerald, Keely Smith.  
**TEXTÁŘI:** Petr Rada, Eda Krečmar, Jan Schneider, Ivo Fischer.  
**SKLADATELE POP-MUSIC:** Bohuslav Ondráček a Jiří Šlitr.  
**VÁŽNÉ HUDBY:** Leoš Janáček. – **VÝTVARNÍCI:** Holandská škola, italská prozance, Alfons Mucha, Jan Zrzavý, Jan Tichý, Salvatore Dali, Paul Klee.  
**PROZAICI:** Karel Čapek, Vladimír Vančura, Eduard Bass, Upton Sinclair, Alfred Jarry, Arthur Miller, Hemingway, Salinger, anglický humor.  
**BASNICI:** František Hrubín, Robinson Jeffers, Edgar Allan Poe, nesentimentální poezie Schneiderova. – **ŽIVOTNÍ CÍL:** „Chtěl bych jednou umět ve správné míře bavit lidi dvě hodiny tak, aby jim to ani na chvíli nepřipadlo hloupé.“







# NEJOBLÍBENĚJŠÍ VERŠE NEJOBLÍBENĚJŠÍCH ZPĚVÁKŮ



FRANTIŠEK HRUBÍN

## HVĚZDO ZÁVISTIVÁ

Vzpomínám na krajinu:  
Spí v povijanu cest a luna bledá  
dolévá lampu stínů  
a v louce zpěv svůj zvedá  
jen cikáda, mých rytmů nápověda.

Tma v hustý účes stromů  
zapléhá hvězdy a s listím je míší.  
Komu jsem šeptal, komu?  
Rty nevzpomínají si —  
Proč před láskou, jež pomátla je kdysi,

bál jsem se mluvit nahlas?  
Jí po mdlých víčkách, hvězdo závistivá,  
paprskem úzkým táhlas —  
dnes teprv pookřívá  
a v řasách se jí slabě rozhořívá

ten pohled na krajinu:  
Spí v povijanu cest a luna bledá  
dolévá lampu stínů  
a v louce zpěv svůj zvedá  
jen cikáda, mých rytmů nápověda.

J. Laufra fotografoval L. Svátek,  
titul V. Sochůrek



# JÁ STAL SE KRÁLEM

Z muzikálu Gentlemani

Hudba: Bohuslav Ondráček / Text: Jan Schneider

Medium Kluci: G D

Holky: ad lib. F#mi Emi A D

1. A 2. A C A Juan: Gmi7

Já stal se krá-lem, ač

F C7 Dmi Ami

ne-mám a-ni ko-ru-nu, ne-u-mím vlád-nout

Gmi A D Kluci: G

tý, kterou mám rád.

Holky: ad lib. F#mi Emi A

D A C A F Juan: Gmi7

Po-hr-dám sá-lem, mě

F C7 F G Bb

trá-va ros-te na trů-nu, vod hvězd si pučím na strunu, která mi

E Bb E Bb E

chy-bí, co se jí lí-bí, a pak jí dál budu hrát, .







# S NEBÝVALOU OCHOTOU (Walkin' Back To Happiness)

Hudba: John Schroeder / Původní text: Mike Hawker

Český text: Eduard Krečmar

*Rubato* *Cmi* *Fmi7*

Težké je být sám, těžké jak velký prám, ale lék na to zná,  
*F7 Foxtroť* *Bb7* *Eb* *Cmi* *Eb* *Fmi7*  
 jenom když je pří-buz-ná. 1. Sne-bý-va-lou o-cho-tou, hu-pá ho  
 2. Proč nás tý-den roz-dě-lí, hu-pá ho  
 3. Nikam spo-lu ne-je-dem, hu-pá ho

*Bb7* *Eb* *Eb* *Cmi* *Eb* *Fmi7* *Bb7* *Eb*

jé jé jé, skoncoval s svou sa-mo-tou, hu-pá ho jé jé jé,  
 jé jé jé, proč je má-lo ne-dě-lí, hu-pá ho jé jé jé,  
 jé jé jé, a já jím jed za-je-dem, hu-pá ho jé jé jé,

*Bb7* *Eb* *Bb7* *Eb* *Eb* *Eb*

mě-la jsem sním de-ba-tu, v ní mě pozval na cha-tu, s ne-bý-va-lou  
 tr-vá to půl ži-vo-ta, než-li přijde so-bo-ta, proč nás tý-den  
 se svým prázdným ná-ru-čím za se-be už ne-ru-čím, ni-kam spo-lu

*Cmi* *Fmi7* *Bb7* *Eb* *Cmi* *Eb* *Eb*

o-cho-tou vo-zí mě tam dál. Hej, hej, hej, hej, hej, tadam, tadam. Hej, hej, hej, hej,  
 roz-dě-lí, to nám ne-se- tak jsem nešťast-di.  
 ne-je-dem,

*Cmi* *Eb*

hej, tadam, ta-dam. A- ni den už bez něj nepřeč-kám,

*Eb* *Bb7* *Fmi7*

on však dneska podleh ho-reč- kám. rychle vstát

*Eb* *F7* *Bb7* *F7* *Bb7*

od-pí-rá, mys-lí si, že u-mí-rá. *Dal gal to Coda*  
 Hej, hej, hej, hej, hej, tadam, ta-dam. *Eb*

*CODA* *Eb* *Cmi*

ná. A- ni den už bez něj ne-přeč-

*Bb7* *Hej, od 1st and fade out*

kám, on však dneska podleh ho-reč- kám.



# TAK DIVNĚ MLÁD

Hudba: Bedřich Nikodém / Text: Zdeněk Borovec

Zpívá Karel Gott

*Moderato*

*B<sup>b</sup>* *E<sup>b</sup>* *Gmi* *F* *B<sup>b</sup>* *B<sup>b</sup>+*  
 Mlád, tak divně mlád, mám ti sbohem dát, jen tak polknout sl-zy  
*B<sup>b</sup>6* *B<sup>b</sup>+* *B<sup>b</sup>7* *Gmi7* *A<sup>b</sup>Cmi F* *B<sup>b</sup>* *E<sup>b</sup>*  
 zrád-né, jak ten ká-men stát a stát. Mlád, tak směšně mlád  
*Cmi* *F* *B<sup>b</sup>* *B<sup>b</sup>+* *B<sup>b</sup>6* *B<sup>b</sup>+* *B<sup>b</sup>7* *Gmi F7*  
 mám se lásky vzdát, srdce zamknout, nemít žád-né. Zapřít krédo své, sám si  
*B<sup>b</sup>* *E<sup>b</sup>* *E7* *B<sup>b</sup>* *E<sup>b</sup>* *F* *B<sup>b</sup>* *Gmi D*  
 lhát. Mám prý se smát, vždyť dí-vek je víc. Mne však jan-tar  
*G G7* *C* *C7* *F F7* *B<sup>b</sup>* *E<sup>b</sup>* *Cmi*  
 zmát, jan-tar tvých zří-tel-nic. Mlád, tak hloupě mlád mám • ti sbohem  
*F* *B<sup>b</sup>* *B<sup>b</sup>+* *B<sup>b</sup>+* *B<sup>b</sup>6* *B<sup>b</sup>+* *B<sup>b</sup>7* *Gmi F7* *B<sup>b</sup>+*  
 dát, tak proč vá-hám, proč se zdrá-hám, bo-že, kéž bych byl mé-ně mlád!

© Státní hudební vydavatelství, Praha 1967

# TÁBORÁK PRO DVA

Hudba: Jaroslav Jakoubek / Text: Jan Schneider

*Medium foxtro*

*E<sup>b</sup>* *A<sup>b</sup>* *E<sup>b</sup>* *A<sup>b</sup>*  
 Když nad mým stanem hvězda vy-chá - zí, za-pá-lit tá-bo-rák je  
 v houšti - nách, u - cí-tím náhle ma-lou  
 o-zá - ří, a náhle já do-stávám  
*E<sup>b</sup>* *A<sup>b</sup>* *E<sup>b</sup>* *E<sup>b</sup>7* *A<sup>b</sup>* *Fmi* *A<sup>b</sup>* *A<sup>b</sup>7*  
 čas, a potom mou kytaru pro-vá - zí stříbr-né ře-ky věr-ný  
 dlaň, to tvoje ruka sklouzla po strunách: neboj se, to by-la jen  
 strach, zda se mi píseň dohrát poda - ří, sklouzne-li ruka po stru-  
 hlas, Vět-vič-ka praskne někde laň. Po-pro- sím



© Státní hudební vydavatelství, Praha 1967

## NA VORU Z BAMBUSŮ

Hudba: Zdeněk Marat / Text: Ivo Fischer

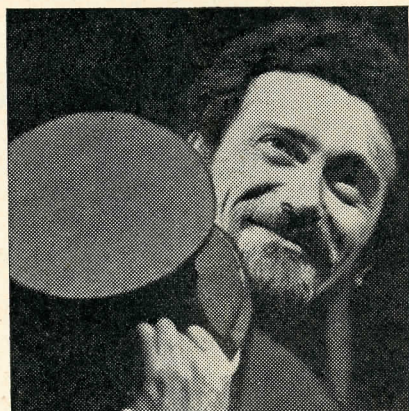
Zpívají Yveta Simonová a Milan Chladil

© 1966 PANTON, Praha





**o s m**



**l á s e k**

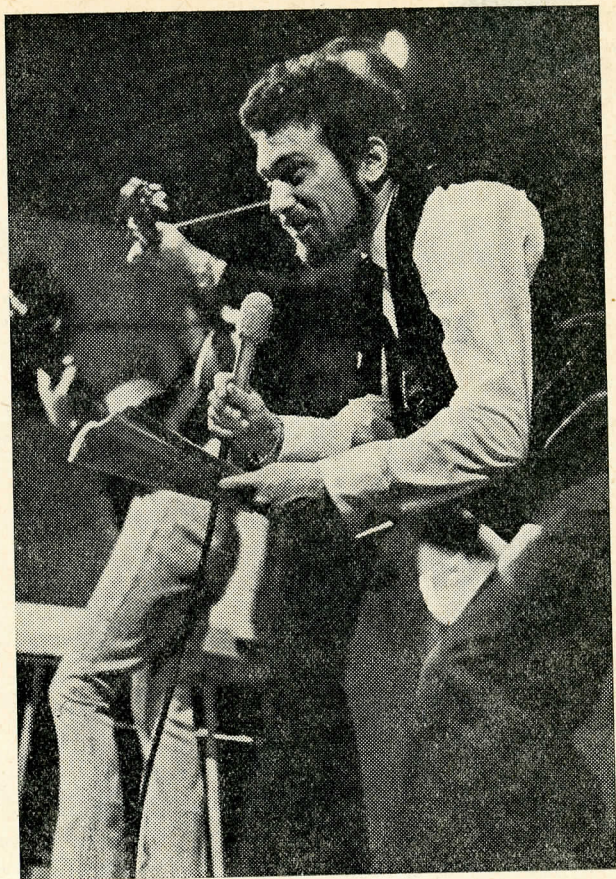
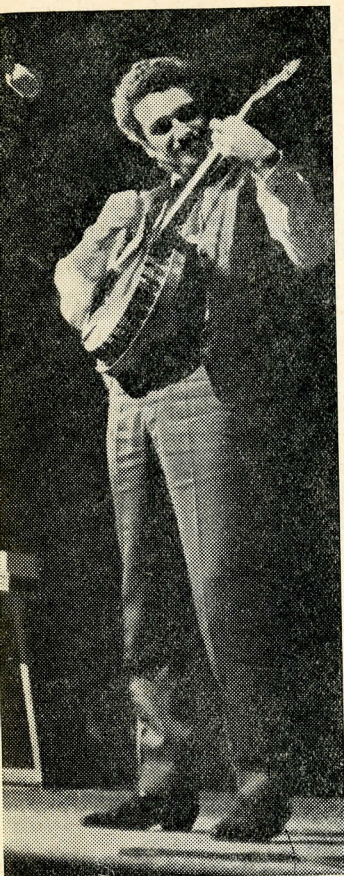


**W a l d e m a r a**

**R O K O K O**







# Matušky

FOTO  
SOCHŮREK

IVO FISCHER





# JE JÍ LÁSKA (Mramor, Stein und Eisen bricht)

Hudba: Drafi Deutscher a Christian Brühn

Text: Ivo Fischer

Zpívá: Jaromír Mayer

*Slop with a beat*

1. Ce-lý rok a půl nejmé- ně, dam - dam, dam - dam, chodil jsem s kytkou  
2. Pak jsem chtěl pro blond Kristýn-ku, dam - dam, dam - dam, koupit pár zlatých  
3. Co mám a - le ted' Pavlí - nu, dam - dam, dam - dam, chutná sní život

k Marlé - ně, dam - dam, dam - dam. Je - jí lás - ka  
prs-týn- ků, dam - dam, dam - dam. Je - jí lás - ka  
bez blí- nu, dam - dam, dam - dam.

chy-tá rez, kdo-ví, ským pak se tou - lá dnes,  
ne-zná rez, vo-ní líp, než to u - mí bez,

už ji ne-mám, ne-mám rád, ne-ní o co stát.-  
stěží, stěží u - mí lhát a já ji mám rád.-

© 1965 by NERO MUSIKVERLAG G. HAMMERLING OHG, BERLIN

© Pro ČSSR Státní hudební vydavatelství, Praha 1967

Vyšlo ve sborníku Zpíváme s kytarou č. 91



# MOŘE, TO NENÍ TÁLINSKEJ RYBNÍK

Hudba a původní text:

Mojmír Balling a František Řebíček

Zpívá Václav Neckář

Beatový valčík

**Solo** Mo - ře, to né - ni, né - ni tá - linskej ryb - ník, -  
**Sbor** La la la la la la la la la la la, -

**sbor** když se na - há - ní. **solo** Kdo ne-ní blá - zen, ten to hned po - cho - pí.  
**solo** je je je je. **sbor** La la la la la la la la la la la.

**sbor** Já jé... **Solo** A - si sám dá - bel, dá - bel na nás to  
**Solo** Já jé... **Sbor** La la la la la la la la la la la

navlík, - **Sbor** šif nám na - klá - ní, av tý - hle lou - ži všechny nás  
 la la - **Solo** je je je je je la la la la la la la

u - to - pí. - Já ja - ko ma - lej kluk  
 la la la. -

u - ží - val ry - bí tuk bez só - dy. Proč bych se

mo - ře bál, mů - žu si zpí - vat dál u vo -

**G** **D.S. al Coda**  
 dy. E - ve - ry - bo - dy.

**CODA** **C** **F** **C**  
 pí. -

© Státní hudební vydavatelství, Praha 1967



# NENÍ BOJE BEZ KRVĚ

ZDENĚK HOF

„Já vím, že se ti to, doktore, nelíbí,“ pravil kapitán Dlouhý, „ale když ono je to, doktore, hezký, a ty, abych tak řekl, jsi v kasárnech něco jako cizí element. Dyk ty vlastně ani nejsi voják. A za tohleto ten kluk dostal tři dny opuštěného, a dělal to s nadšením, byla to taková lidová tvořivost. A padly na to tenkrát čtyři pytle cementu, udělal to zkrátka nafest, a já chudák abych to teďka udržoval, aby ho vola hrom bacil.“

Kapitán Dlouhý byl náčelníkem klubu útvaru a roztíral si nyní zádumčivě acetonovou barvu po nose. Nos byl dlouhý, měl pěknou rozšířenou špičku a kapitán Dlouhý seděl na bobku uprostřed požární nádrže po okraj naplněné vodou, ve které byl z betonu vybudován okrouhlý ostrůvek. Na tom ostrůvku byl z betonu vybudován festovní hrad, obehnaný trojitým pásem hradeb se zubatým cimbuřím, a ty hradby měly okrouhlé bašty a předprsně, taky se zubatým cimbuřím, a v jejich středu stála hlavní budova hradu, veliká asi jako psi bouda, a ta měla červenou střechu a zelená okna, ve kterých byly zasazeny střípky zrcadel a taky tam byly dvě věže, které měly i cimbuří i červené střechy a na každé vlála žlutá plechová vlajka. Trojitý pás hradeb měl na dvou protilehlých místech po klenuté bráně s padacím mostem, který vedl do prázdná jako prkno na plovárně, a u jižní brány stálo neobvyklé sousoší skládající se z přepestrého trpaslíka se sřově žlutým obličejem, rudými tvářičkami a nosem, který se bambulatil nad šedým plnovousem, a dvou brčálově zelených žab s děšivě vyvalenými očima. Trpaslík vypadal, jako by žáby pásl, a pocházel z nedaleké vesnice, kde ho voják Pintoš ukradl ze zahrádky před jednou chalupou. Naproti tomu žabi dvojčata přivezli z výcvikového prostoru, kde seděly na

sloupech vchodu do jedné rozbořené usedlosti. Okolí ostrůvku bylo zarostlé rákosím, které čnělo ze zelené vody, po níž plavaly provazce žabích vajíček a vyhrřívaly se v teplých paprscích květnového slunce. Vzduch voněl pozdním jarem a doktor jenom v košili s nárameníky pošlul čepici do týla a vychutnával tu krásu jarního odpoledne.

Kapitán Dlouhý balancoval na bobku na ostrůvku a přidržoval se hradní věže. Štětce namáčetel do plechovky s barvou, která stála v jednom ze čtyř svázaných kbelíků, které jako vor plavaly u ostrůvku. To byl zlepšovák kapitán Dlouhého, který je svázal, položil na vodu a to plavidlo postrčil bidlem k ostrůvku, dřív než na něj přebalancoval na prkně, které v posledním okamžiku prasklo. „Jak se sakra dostane zpátky?“ napadlo doktora.

„Konečně, tenhle ostrůvek zachránil život,“ pravil kapitán a drbal se nenamčeným koncem štětce za trenýrkama. „Před pár rokama tady nastoupil nověj poručík od ženistů, šel z večere, lampa tady nesvítíla, von zaškokbrt vo ten plůtek a hup do vody. Jak tak byl v holínkách, udělal jen pár temp a zachránil se na tom hradě, co teď sedím já. A seděl tam až do rána a děsně nastydnu, bylo to v září, a to už jsou noce studený a dlouhý. Tak aby se to nemohlo opakovat, tak ten plůtek zvýšili a dali na něj nahoru ostatný drát, a co bys neřek, zase tudy šel jeden nověj z posádky, zase nesvítílo světlo, zase zakop vo ten plůtek, zase přepad, ale jak byl nahoře ten vostnatej drát, tak za něj chytil nohavicema, bacil se do hlavy a utopil se. Nepřej si vidět ten malér, co z toho byl. Jó voda, to je pane převít.“ Prohnul se v zádech a pokračoval: „Ale s tím uměním, to není jen tak. A víš, tohle nikomu neškodí, a je to vlastně hrůzně krásný, a je to dílo vřelý



# NENÍ BOJE BEZ KRVĚ

lidský duše, von to není tak kýč, jako projev lidovýho vyzdobnictví. A nejsou s tím potíže, jako byly třeba s tou plastikou, co v jedny posádce dali před vchod do závodky, a jeden rotmistr, kerej nejen že nevěděl nic vo kráse moderní plastiky, ale ani nevěděl, že tam to vodpoledne, co seděl v závodce a pil jedno pivo za druhým, tu sochu budou dávat, a pak vyšel na čerstvej vzduch a viděl ten smělej tvar smyčky švihnutý do prostoru a myslel, že dostal todleto šílenství opilců a příběh zpátky a žádal, aby ho hned vodvedli na ošetřovnu. A to nebyl eště ten nejhorší případ. V Terezíně v kasárnách u koňský hlavy, jak se tam říkalo, jinak to byly Kasárna Mezinárodní solidarity, tak tam zase ve dvápadesátym roce postavili v jedny šerý chodbě sochu bojovníka, a ten absolutent, kerej ji dělal, se zhlídnul ve zhelitě pluku, a ta socha, to byl celej velitel, i ty nohy do O měl, tak týhle sochy se poděsil jeden záložák, kerej se vracel v noci z domova, kde byl načerno, div neztratil řeč, a co se nestalo, druhé den tam jde znova, a povídá — hajzle, budeš tady strašit lidi, pliv na tu sochu a byl to ten skutečnej velitel, von se splet a neuvědomil si, že je o poschodí vejš, to byl taky pěkněj kravál.“

A kapitán začal natírat zelenou barvou okna hradu a kolem se linula vůně acetonu a doktor se opřel zase druhým bokem o stromek: „Takže vlastně ty chudáci trpěli pro umění.“

„No, umění, to dá člověku někdy co proto, a musí se za něj bojovat, a kde se bojuje, tam jsou oběti,“ opáčil kapitán a prohnul se v zádech. „Já znám případ, kdy umění málem zahubilo člověka. Nákej Tonda Němec dělal náčelníka klubu v Milovicích a účinkoval na koncertě posádkový hudby. Teda účinkoval. Voni

nastudovali na tu parádu Čajkovskýho předeheru 1812. A tam jsou v partituře salvy. Tak za ten amfiteátr, co se ten koncert konal, postavili družstvo vojáků, dali jim slepý, a Tonda povídá, na dirigenta nevidíte, tak já si stoupnu tady na kraj, a až mávnu, tak půjde salva, co mávnutí, to salva. A koukal po dirigentovi, až mu dá znamení. Ale jak předtím vypil těch pět piv, zamžily se mu nějak oči, a hned na začátku myslel, že ten dirigent mává na něj, a mávnul, a už to hřmělo. A dirigent celej zoufalej mu mával, aby dal pokoj, Tonda mával taky, a střelili tam tenkrát jak u Solferina. Hudba toseví přestala hrát a dirigent, slzy ve vočích, řval na Tonda, že mu rozbije hubu, že mu zprznil Čajkovskýho, a Tonda zase na něj, tak co na mě máváš, vole. A lidi se divili, jaká je to moderna. Toho Tonda pak z trestu přeložili do Kolína, a tam měl zase malér, poněvadž si volal lidi z klubu do Savoje, to je tamní hotel, a tam ve vinárně jim dával úkoly, a jeden jeho podržizenec si stěžoval, že pro něj poslal pikolika a šikanoval ho před personálem. Tak to s ním šlo dolu a musel do civilu a dělá někde na okrese osvětu.“

Kapitán Dlouhý pomalu vstal, protáhnul se, pak se předklonil a sáhnul za cimburi hradu, kde měl cigarety. Opatrně balancoval na kraji ostrůvku a s rozkoší si zapálil. Ozvala se rána jak chytily ty acetonové páry, co stoupaly z hradu, a kapitán krásným saltíčkem vletěl do vody. Doktor vzal prkno, strčil ho do bazénku a přitáhnul kapitána ke břehu. Když mu pomohl z vody, setřel z něj žabinec a prohlížel mu ožehnutou kůži a spálené vlasy a obočí. A přitom ho těšil: „Nic si z toho vole nedělej. Za kulturu se musí bojovat.“ A ukázal mu na velký nápis v průčelí kasáren, který hlásal: „Není boje bez krve.“



# ŘEKNI TO SKALÁM (Go, Tell It On The Mountain)

Americká lidová / Český text: Zdeněk Borovec

Zpívá Milan Drobný

*Moderato*

1.2.3. Běž, řekni to těm ska-lám, zprávu mou sděl i rok-li-nám, běž, řekni to těm ska-lám, že já lás-kú mám. Běž, řekni to těm skalám, zprávu mou sděl i rokli- nám. Běž, řekni to těm skalám, že já lás- ku mám, ó, že já lás-ku mám. Á - á - [Pak]

3.sl.  $\oplus$

Když jsem kácel dříví, tys právě šla kolem bříz, já řek'jsem, budiž chvála přírodě, pá-ni, tá má říz! Tak koukej, 2. Když jsem zřel ty boky za bukem, mne po-lil horkej proud, i-nu, pří-ro-da je pří-ro-da a stím se ne-dá hnout. Když chceš, tak začal svítit mě-síc a ce-lej les se smál, ten les, co měl bejt poká-cen, tak stojí tam, co stál. Tak koukej,

*CODA*

*Dalš al Fine*

© Státní hudební vydavatelství, Praha 1967



## POZOR! ZMĚNA ADRESY!

Redakce Repertoáru malé scény a Amatérské scény se přestěhovala do Prahy 2, Vinohradské ul. 2. Telefon 22 10 57.



**Československé divadelní a literární jednatelství**  
Vyšehradská 28, Praha 2 — Nové Město

**A. Vostrá NA KOHO TO SLOVO PADNE.** Komedie o 8 obrazech. Hudba Petr Skoumal

**F. Gorenštejn VELEMÍR.** Hra o dvou dějstvích (čtyřech obrazech). Přeložil L. Suchařípa

**J. Zamjatin BLECHA.** Komedie o čtyřech aktech a třech antraktech. Přeložila A. Morávková

**N. F. Simpson HROMOVÝ CINKOT.** Hra o 1 dějství. Přeložil Vl. Pražák

**J. Giraudoux SOUBOJ ANDEŮ.** Hra o 3 dějstvích. Přeložila E. Bezděková

**MLYNAŘ A JEHO DÍTĚ.** Truchlohra o 13 zátazích. Pro potěchu přátel i svou podle Raupacha L. P. 1966 znovu napsal Jan Kopecký

Objednávky textů, katalogů a ZPRÁV DILIA, které měsíčně informují o všech novinkách, posílejte na adresu DILIA, Celetná 25, Praha 1 — Staré Město, telefon 628-31

### repertoár malé scény

Vydává ministerstvo kultury a informací v nakladatelství Orbis, n. p. — Redakce Repertoáru malé scény a Amatérské scény: Jiří Beneš [vedoucí redaktor], Pavel Bošek, Marie Vašínková. Grafická úprava: Valdemar Ungermann. Technická redaktorka: Jana Zubíková. Redakční kruh: V. Bárta, V. Bartůňek, J. Bodlákova, J. Černý, M. Kovářík, J. Podaný, J. Škvorecký, J. Vedral, I. Verner, I. Vyskočil. — Adresa redakce, Praha 2, Vinohradská 2, telefon 22 10 57. Tiskne Knihtisk, n. p., závod 2, Praha 2, Slezská 13. Rozšiřuje PNS, objednávkou přijímá každá pošta i doručovatel. Objednávky do zahraničí vyřizuje PNS, ústřední expedice tisku, Jindřišská 14, Praha 1. Vychází měsíčně; cena výtisku 2,50 Kčs. Toto číslo bylo odevzdáno tiskárně 15. června 1967. © Orbis, 1967 — F-12\*70754

Právo k provozování uveřejněných textů zadává Československé divadelní a literární jednatelství, Praha 2, Vyšehradská 28; autorská práva autorů hudebních skladeb chrání Ochranný svaz autorský, Praha 6, Čs. armády 20.



# DO ZVONŮ BIJE ČAS (Rusty Bells)

Hudba a původní text: R. Ahlert a E. Snyder

Český text: Jiřina Fikejzová

Zpívá Judita Čěřovská

*Rubato*

A7 Dmi A7 Dmi G7

Byla ta-dy slavná bit-va, někdo vyhrál, někdo pad, ale je to už tak

C E7 A7 D *Slowfox* F#mi

dáv-no, můžem dál klidně spát. Do zvo-nů, do zvonů  
Do zvo-nů, do zvonů

G F#mi Hmi G F#mi Hmi C A7

bije čas, a pá-dí dál, žal i slá-vu ví-tr svál a dál...  
bije čas, má správněj beat, má-me mír a dá se žít a dál...

A Dmi A7 Dmi G7

Silní vysvětlují slabým to, co chápat nemo- hou, proč zas přízrak zkázy

C E7 A7 D F#mi

straší pod modrou oblo-hou? Do zvonů, do zvonů

G F#mi Hmi G F#mi Hmi C

bije čas a svět jde dál, a-le kam, já, li- di, ptám se vás,

A7 Bb C D

na poplach bi- je čas - do zvo- nů.

Copyright © 1965 by GERGE PINCUS and SONS  
MUSIC CORP. NEW YORK

Pro ČSSR Státní hudební vydavatelství, Praha 1967

## JIŘINA FIKEJZOVÁ➔

JIŘINA FIKEJZOVÁ píše texty k šansonům (Co bude dál, Můj ideál), k tanečním písničkám (Malý vůz, Já do hry dávám víc, Věci tak zvláštní), má cit i pro hudební jednoduchost (Dominik) nebo prostotu (Rekni, kde ty kytky jsou). Bez ní by neměla Judita Čěřovská repertoár, bývalý čs. rekordman ve skoku do dálky manželku, a třináctiletý cyklista-hazardér Dan maminku. (Ještě do závorcky: doktorka sociologie, bývalá sprinterka Sparty.)









# The POTATOES

FOTO JOSEF ŽÁČEK

2  
SUM